

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2019 рік

№ 06(335)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

**Їх кохання пережило Другу
Світову війну...**

Їх кохання пережило Другу Світову війну, поневірання у Європі в таборах "діні" й труднощі емігрантського життя у США . Вони разом здається все свідоме життя. А в народі кажуть: життя прожити не поле перейти. Їх родина приклад доброти , патріотизму і добродійства. Боголюб і Світанна Свириденко з американського штату Коннектикут. Многіє літа!

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництва редакції:

У Києві: Олег Черногуз, тел: (067)2555026
У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967, USA
З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;
У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicerio, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517
У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel
У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 - 100 Bielsk Podlaski, Polska
У США: Raisa Chejlyk. 4000 S. Biscayne Dr. #213 North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн журналу "CatArt"

Видавець ФОП Озеров Г.В. м.Харків, вул. Університетська, 3\9 Свідоцтво про державну

реєстрацію № 818604 від 2.03.2000

Папір офсетний. Друк цифровий. Щомісячник, наклад: 1500 примірників

Колонка редактора

Я лише раз бачився з Любомиром Гузором і не раз зустрічався з Патріархом Філаретом. Не хочу тут давати жодних оцінок останнім діям предстоятеля УПЦ КП. Хоча б тому що не найкращою рисою нашого кореня є або возносити визначних людей до небес, або витирати згодом об них же ноги. Якщо емоційно то хочеться аби в моїй пам'яті залишився Святійший Філарет до усім відомих подій: мудрим, послідовним в боротьбі за нашу Церкву, авторитетним навіть для ворогів. Але зараз трошки про інше. Вже декілька років не має серед нас Блаженішого Любомира Гузара. І згадка про нього залишається світла і не заплямована.

Лише Богу відомо коли, але як і будь-якій людині, напишуть некролог визначній постаті релігійного життя в Україні Владиці Філарету. Та складається враження що він зараз робить чимало кроків для того, аби рядки його посмертної згадки рясніли суперечностями. Чому так різняться в надвечір свого життя ці могутні інтелектуальні постаті?! Однозначної відповіді, напевно, не може бути. Однак, думається мені що вона у великій мірі криється в тому, що один формувався як духовний лідер у Римі, а другий у Москві. Ось, напевно, і головна причина..

Фідель Сухоніс, редактор журналу

- Стор 1 - Колонка редактора
 Стор 2 - НА СМЕРТЬ МАТЕРІ
 Стор 3 - 4 - ХУДОЖНЬО-ДОКУМЕНТАЛЬНА КІНОНОВЕЛА «МИТЕЦЬ З БЕРЕГІВ КІЛЬЧЕНІ»
 Стор 5 - «Східний» вектор в роботі добровольців з США
 Стор 6 - 7 - Християнська сторінка
 Стор 8 - "З майбутніх видань «Бористену»"
 Стор 9- 10 - "Мандруючи сторінками «Фейсбук»"
 Стор 11 Особливий день для дітей
 Стор 12 Спеціально для "Бористену"
 Стор 13 - 18 ВАЖЛИВЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРО "РУСИНСЬКИЙ" СЕПАРАТИЗМ НА ЗАКАРПАТТІ
 Стор 19- 29 ПІДЛЯГАЮТЬ ЛІКВІДАЦІЇ ЯК ВОЄННІ ЗЛОЧИНЦІ
 Стор 30-36 Цього не напишуть в підручниках історії...

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті
borysten.com.ua

НА СМЕРТЬ МАТЕРІ

*Життя легка й спокійна течія...
Погідний штиль і вітерець над нами.
Й раптово в серці відчуваю я,
Як болю піднімається цунамі.
Стихія мов - на ста семи вітрах
Вже стоголосо виє на всі боки -
Ридання розпачу. І зносить дах.
У прірву хвиль ти падаєш глибоку.
Пікіруєш із гребеня униз,
Мов каменем у відчаї спокути.
Життя зникає раптом парадиз,
Безодню горя цю не осягнути.
... Скорботи велич. І німіє мить.
І мертвий спокій роздирає вени.
«Мелодією» Скорика звучить.
Мій Боже, маршем траурним Шопена.
О мамо, мамо! Хай несуть мене
У далеч ту, де сліз нема й кордонів!
... Лише звучить адажіо сумне
І душу рве трагічний Альбіноні.
21-22 червня 7527 р. (Від Трипілля) (2019)
Ярослав Черногуз*

«Дивосил»

ХУДОЖНЬО-ДОКУМЕНТАЛЬНА КІНОНОВЕЛА «МИТЕЦЬ З БЕРЕГІВ КІЛЬЧЕНІ»

У лютому 2019 року в м. Дніпро відбулися перегляди-презентації оригінального мистецького твору – кіноновели під назвою «Митець з берегів Кільчені» про життя підгородненського поета, вченого-філолога Костя Семеновича Дуба, якого благословив на творчість у 60-х роках минулого століття сам Олесь Гончар. Відомий кінорежисер Валерій Арсенович Степанян-Григоренко, спираючись на традиції кіносценарного новелістичного письма, розробив і втілює новий жанротвір, в основі якого – зображення життя в його формах. У цьому контексті можна говорити й про потік свідомості в інтерпретації кінорежисера і кіносценаристки Ірини Цюп'як як свідомо обрані прийом і засіб опредмечення реалій буття, представлених в особі головного героя кіноновели – поета Костянтина Дуба, що стало сюжетним стрижнем художньо-документального фільму, об'єднавши всі сюжетні лінії. Його сценарій, не створений заздалегідь, а тільки ескізно означений як певний план, це своєрідне безпосереднє вихоплення з виру життєвого потоку найяскравіших епізодів життя героя, які вільно вплітаються в тканину кінотвору. У цьому зв'язку важливу об'єднуючу функцію виконує дикторський текст не як знеособлений голос, а як такий, що зосереджує в своєму поліфонічному звучанні та акцентованій тональності ніби всі голоси, роззосереджені в просторі й часі. У такому співзвуччі дискретно висвітлюються ландшафти рідного поетового міста Підгородне з долями його обдарованих людей. Зображення життя із врахуванням його сприйняття глядачем зумовило рішення режисера «прив'язати» кінофрагменти до конкретної місцевості (це і річка Кільчень з її неповторною привабливістю, і батьківська хата дружини поета, де народилися їхні діти, і хрестини немовляти в українській церкві) – тобто тих духовних іпостасей, ментальних ознак у їхньому буттєвісному зв'язку. У фільмі звучать слова Костянтина Дуба: «Старенька хата, очеретом вкрита, любов'ю ластів'їною сповита...». Ландшафтний світ Підгородного – зимівника козацької вольності – являє собою унікальний географічний світ: над краєвидом височіє двістіметрове підгір'я, колись нагорнуте льодовиком. Обриси місцевості неповторні: Монашчина гора, Отченашкові наділи, Росішки, Батове, Ясинова Балка, Яри, Макорти – все, оповите блакитною стрічкою Кільчені; на фоні її берегів з вербами, лозняками й рогозами та відблисками мерехтливих хвиль переважно і постає постать митця. Це в поєднанні зі спогадами про поетичний світогляд мами

й батька К. Дуба розкриває витoki почуття любові митця до світу природи, до отчого краю, краси рідної землі, до людей і життя (що вдало зафіксоване режисером кінематографічним засобами). Епізоди кіноновели вибудовані так, що створюється враження, ніби твори зі збірок поезій Костянтина Дуба і його пісні, які виконують місцеві хорові гурти «Криниця», «Журавка» та композитор Петро Клименко, були написані саме для кіно, – настільки вони органічно вписані в сюжетну канву, яка об'єднує всіх зображених особистостей. Їх – то крупним, то мікропланом вихоплює кінокамера в умілих руках майстра кіно Валерія Степаняна-Григоренка, фіксуючи окремі епізоди, картини за принципом життєподібності, увічнює, надаючи їм смислового значення цілості. Кожна окрема частина, деталь у кіноновелі «Митець з берегів Кільчені» підпорядковується задуму, рухливому і динамічному, щось на взірєць варіокіно, де кожна варіація, як інваріант зосереджуючих глядацьку увагу миттєвостей подає життя не єдиним його потоком, а виокремлює епізоди, в яких новелістично, ескізно, фрагментарно відображено всіх – і дорослих, і дітей, а в їх колі – постать головного героя. Усе це вибудовано так, аби якнайглибше й об'ємніше розкрити образ поета, його манеру висловлювати свої філософські думки, читати поезії. Треба відзначити й натхненність, з якою читають поезії К. Дуба майбутні кіноактриси, співають народні хорові колективи «Криниця» й «Журавка», виконує пісню композитор Петро Клименко.

Це і передає яскраву сцену, на тлі якої щораз увиразнюється портрет митця, поданий у різних життєвих ситуаціях: творчі зустрічі у школах, дитячий садочок, бібліотека. Важливою новаторською рисою фільму є двоплановість зображення. Такий паралелізм умотивовує введення у гру дітей, які уособлюють дитинство митця, сприйняте через відстань посивілих літ (що підкреслено чорно-білим офарбленням дії). Паралельно з цим, як символи, епізодично висвітлені образи птаха, блакитного неба, віддзеркаленого в Кільчені, сходу сонця, заграви надвечір'я та озвучені митцем рядки власних поезій про Кільчень:

*Люблю як сонце устає
Величне, незбагненне,
Червоним дивом постає
Ядро його вогненне.*

Уведені у фільм епізоди відвідань поетом церкви, цвинтаря мають екзистенційний смисл, викликають у глядача розуміння важливості миттєвостей життя та вічних його духовних праначал. Вкраплені в дикторський текст пісні, музика світових класиків як супроводжуючий мотив набирають поліфонічного звучання, поглиблюють вираз філософічності та наскрізний ліризм зображеного. При цьому не можна не згадати слова Костянтина Дуба про виняткову роль у становленні його як особистості письменника-земляка Олесь Гончара, як «хрещеного батька» підгородненського митця. Саме на значенні видатного письменника у творчій долі Костянтина Дуба наголосила у фільмі й голова Підгородненської міської ради Галина Василівна Кузьменко. Не залишила кінострічка байдужими підгородян і тоді, коли на екрані було показано крупним планом портрети земляків, загиблих захисників України, увічнені на фото просто неба на стіні місцевого краєзнавчого музею. Епізод невимушеної гри хлопчаків у футбол на полі, що поряд, було сприйнято як символ безсмертя подвигу героїв, які захистили мирне життя цих дітей і всіх нас. Багатоаспектна подана в кольоровому офарбленні панорама Підгородного увиразнює його географічне положення, демонструє яскраві краєвиди як втілення природних і духовних джерел у їх єдності. Усі зорові акценти, використані в мінливості кольорів і просторовій динаміці, вправність кінорежисера та всіх причетних до створення фільму привернули увагу організаторів кінофестивалю в Кременчуці, де кіноновела «Митець з берегів Кільчені» здобула належну оцінку. Та, мабуть, найбільшою радістю для всіх, хто брав участь у створенні фільму, була найвища нагорода твору на шостому Міжнародному кінофестивалі в Болгарії під красномовною назвою «Слов'янська казка», де кіноновелі присуджено перше місце в номінації сценарій та вручено сценаристу Ірині Цюп'як «Золоту троянду Болгарії». Таку ж нагороду за кінорежисерську працю одержав і Валерій Степанян-Григоренко. Заключним похвальним акордом, який надав символічного звучання в міжнародному контексті за духотворчий пафос художньо-документальної новели «Митець з берегів Кільчені» стали слова одного з очільників журі, Героя Болгарії Димітра Димитрова: «Спасибі за такий чистий і духовний фільм. Покоління повинно знати свої витоки і з любов'ю ставитися до своєї землі й до довкілля. У наступному році чекаємо з новими фільмами...».

Кінофільм «Митець з берегів Кільчені» буде введено до національного культурного фонду України.

Інформація про авторів:

Дуб Станіслав Костянтинович – історик (м. Підгородне), ст. викл.
Національної металургійної академії України.

Нечипоренко Світлана Володимирівна – к. філол. н., доц. кафедри української літератури
Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара.

«Фундація «Прометеїв отвiт» iнформує»

«Схiдний» вектор в роботi доброчинцiв з США.

Доброчинна Фундація «Прометеїв отвiт» молода організація. Як i будь-яка новоутворена структура вона шукає форми i методи роботи. I незважаючи на те що згадана доброчинна організація створена на теренах США активiстами нашої громади у цiй країні вся діяльнiсть Фундації спрямована на Україну. Головним прiоритетом «Прометеївого отвiту» є пiдтримувати українську незалежну науку й освіту. А також сприяти у збереженні української свiдомостi та iдентичностi, культурної спадщини i традиції серед широкого громадського загалу, особливо серед студентiв вищих навчальних закладiв в Україні та за кордоном, надання фiнансової i моральної допомоги науковцям, студентам, винахiдникам, громадським активiстам iншим чинникам, котрi формують громадянське суспiльство та демократiю в Україні.

З огляду на це уряд Фундації планує у вересні мiсяцi проведення низки заходiв, котрi б було пов'язаннi з виконанням статутних завдань організації. Показовим є те що свою увагу актив організації звертає не на традиційні для захiдної української діаспори рiгiони такі як Галичина та Львiв, а на схiд i пiвдень країни.

Так у вересні мiсяцi у мiстi Днiпро планується провести мiжнародну панель «Можливостi залучення мiжнародних iнвестицій в розвиток освіти, науки i зеленого туризму в рiгiонах України». Мiсцем проведення обрано Приднiпровську державну академію будiвництва та архiтектури. Роботу планується провести у чотирьох основних секціях: «Мiжнародні iнвестиції», «Юридична пiдтримка мiжнародної співпраці», «Захiдна українська діаспора» та «Зелений туризм». За результати роботи панелі планується прийняття протоколу про намери спiльної діяльностi помiж Благодiйної Фундацією «Прометеїв отвiт» та зацікавленими чинниками м. Днiпро i областi.

Пресова служба Фундації «Прометеїв отвiт»

Про ознаки Христового приходу за Церквою

Завжди, як в минулому, так і в наші дні люди цікавляться майбутністю, думаючи про те, що принесе для них день грядущий і часто в тривозі шукають відповіді для заспокоєння своєї душі. Хто би міг сказати, вгадати чи напроорокувати, що нас чекає?

Деякі шукають відповіді в науці чи в технології, прогрес яких набуває нечуваного розвитку. Інші ж – в астрономії, з острахом спостерігаючи за небесними тілами, астероїдами, які пролітають біля нашої планети. Люди бояться, щоб вони не зачепили нашої Землі. Читав, що деякі вчені думають над тим, як захистити Землю у випадку приближення астероїду, щоб розбити його ще задалегідь, застосовуючи атомну енергію. Інші купують газети, журнали, витрачають гроші на гороскопи, йдуть до гадалок, щоб заспокоїти тривогу незнані майбутності, але чесно кажучи, й надалі залишаються в збентеженні, розпачі й тривозі.

Телебачення, радіо, газети, інтернет та всі інші засоби комунікації постійно бомбардують нас тривожними новинами: війни, революції, зміна клімату, нестача води та харчування, урагани, торнадо, повені й землетруси в такій мірі, в якій ніколи не було їх раніше. І усе це підсилює тривогу і наганяє страх. Дивлячись в незнане, ми запитуємо, чи є якась надія, щоб опертися на щось постійне, певне і стале. Чи десь є певна правдива відповідь для нашого спокою? Що чекає наше молоде покоління?

Люди не бачать ні певності, ні змісту

в сучасній культурі, яка пропонує їм жити за тваринними інстинктами. І це така їхня духовність. Не бачачи жодної перспективи завтрашнього дня, вони шукають задоволення в гріховному, впадаючи в різні крайності й стаючи жертвами алкоголізму, наркоманії, аморальності та розбещення. Наприклад, згідно статистики, щоденно в США помирає 120 молодих людей від збільшеної дози наркотиків. Крім того, стається 30 тисяч самогубств і з кожним роком їх число зростає. Годинами можна перераховувати різні аспекти деградації, які преса часто замовчує.

Але чи це вирішує проблему нашої планети? Чи є десь, у чомусь відповідь чи якась порада, яка допомогла б нам розібратись і роз'яснити питання майбутнього?

Так, є відповідь! Але де її знайти? В людей ви її не знайдете, але є одна Книга, в якій описані Божі об'явлення майбутнього і ця Книга називається Євангеліє Ісуса Христа.

То чому саме в Євангелії є відповідь на майбутнє, бо є багато інших розумних авторів та філософів, які досліджували й досі досліджують вирішення проблеми майбутнього?

Більшість авторів, вчених, філософів та їм подібних, можливо, справді розумні люди, але вони обмежені і не мають об'явлення майбутнього. Вони, аналізуючи сучасне, можуть тільки здогадуватися, які наслідки принесуть ті чи інші дії. Ісус Христос прийшов до нас із Неба і лише Він є Автором і Творцем всього видимого й невидимого і тому Він докладно знає Своє творіння. Бог створив людину і все навколо для неї створив, і дав для неї певний план, щоб вона могла бути щасливою. Проте через спокусу людина вибрала свій власний шлях, який веде до самознищення. А чому Бог це дозволив?

Бог-Творець дав вільну волю і право вибору для людини. Він не створив її роботом, як комп'ютер, який можна запрограмувати і керувати, натискаючи відповідні кнопки. Комп'ютер можна наповнити інформацією, але він не може проявляти емоцій. Людина створена так, що вона може або любити або ненавидіти, якщо вона керована дияволом. Ісус Христос прийшов, щоб допомогти людині вийти з цього жалюгідного становища, спасти, і вказав дорогу світу, ставши жертвою за наші гріхи. Це був план Божого спасіння, який описаний в Євангелії. Дорога порятунку для людей є тільки через Ісуса Христа Божого Сина, іншої немає. Остання Книга Біблії називається Об'явленням, або з грецької „Апокаліпсис“, яке Бог дав апостолові Івану, коли він був засланий на острів Патмос, про закінчення історії людства. В цій Книзі є багато символів і дій, на які є різні пояснення, але сьогодні ми хотіли б

звернути увагу на деякі слова Ісуса Христа, які Він говорив ще будучи на цій Землі. Ісус Христос вияснив Своїм учням різні проблеми духовного й фізичного життя, особливо притчами, і події майбутнього завжди пов'язував з практичним життям сьогодення. Так що те, що має статись в майбутньому, має вплив на зміст нашого життя і тепер. Крім того, Він казав, що те, що має настати в майбутньому, будуть попереджувати певні ознаки. Отже, кількість ознак збільшується, тому і тривога жителів землі помножується.

А чи можна довіритися пророцтвам, які проголошував Ісус? Про здійснення пророцтв, які були вказані на події того часу, стверджує історія. Хтось правильно зауважив, що наша історія, це вже виконані Біблійні пророцтва. Для прикладу, візьмемо пророцтво про Єрусалим і Храм, який вважався найславнішою будовою того часу. Історик Йосип Флавій писав, що це була надзвичайна будова, витвір мистецтва, якого ще не було під сонцем. Учні, бажаючи привернути увагу Христа на велич храму, казали: “Учителю, подивись які каміння і які будівлі.” (Мф. 13:1) Ісус сказав: “Прийдуть дні, коли з того, що ви бачите, не залишиться каменя на камені, все буде зруйноване.” (Лк. 21:6)

Продовження шукайте у наступному номері журналу “Бористен”

« 3 майбутніх видань «Бористену»

ХРИСТИЯНСЬКА СТОРІНКА ДВА

Якщо перегорнути підшивку щомісячника „Бористену” майже за три десятиліття існування журналу, то не важко переконатися, що ми ніколи не втручалися в політику в прикладному її сенсі, ми ніколи не відстоювали ті чи інші політичні інтереси на рівні політичних партій, а тим більш як це є, на жаль, в Україні в площині кланових груп та регіональних утворень. Бо наш невеликий, але сталий редакційний колектив, переконаний, що часопис, котрий є ровесником нашої незалежної держави, власне народжений новою добою і який з перших номерів сповідував одну ідеологію – ідеологію любові та відданості до рідної землі та свого народу, не може бути залежним від швидкоплинних примх політичної погоди сьогодення.

Наша позиція незмінна. Один Бог, одна Україна. Бо дуже вже багато, особливо нині, маємо прикладів того, що вчорашні патріоти стають у лави наших недругів, а хтось, перед тим сповідуючи позиції печерної українофобії, декларує настанови абсолютно протилежні. Зрештою, особисто я глибоко переконаний, що нині добро для України, а значить і для кожного з нас, може бути не з галасу, а щоденної і системної роботи. Просто кожен має працювати на своєму місті, працювати чесно і відповідально. Такий принцип ми будемо сповідувати і далі.

А ще ми раді тому що за роки свого існування наш щомісячник знайшов найбільш цікаві й потрібні теми для обговорення з читачем. А це окрім теми патріотизму та національної культури тема духовності. Серед рубрик журналу, котра отримує чи не найбільшу читацьку пошту „Християнська сторінка”. Добірці цій ми сердечно завдячуємо двом незмінним її провідникам. Почесному доктору теології Леоніду Якобчуку та журналісту Леву Хмельковському. Мешкають ці два українці в США. Однак, це не заважає їм мати тісні контакти з отчою землею, а головню духовно опікуватися своїми земляками з-за океану. Адже рубрика «Християнська сторінка» - це добірка історико-публіцистичних статей, котрі розповідають в широкому сенсі про одну з найбільших світових релігійних конфесій. За роки її існування її матеріалами

користувалися не лише віруючі, а й студентська молодь, освітяни, журналісти, письменники і представники інших творчих професій.

В 2012 році побачила світ у Видавництві журналу «Бористен» перша книга «Християнська сторінка» за статтями однойменної рубрики надрукованих в журналі за період з 2009 по 2012 рр. І ось розпочато підготовку нового збірника подібних статей, які охоплюють наступний період. Будемо щиро вдячні й добродію Леоніду Якобчуку, і його колезі добродію Леву Хмельковському за таку подвижницьку і велику працю.

А також сердечне спасибі людям не байдужим та жертвним. Прізвища добродійців видання Ви зможете знайти на початку майбутньої книги. Хочеться ще раз подякувати цим людям і від Вашого імені, шановні читачі. Ну, а кожному, кому випаде можливість взяти до рук це видання, бажаємо гарного читання і морального збагачення від більш детального знайомства з християнським вченням.

*Фідель Сухоніс, шеф-редактор і видавець
журналу «Бористен»*

“Мандруючи сторінками «Фейсбук»

Дмитро Кошка

У 2014, було як зараз. Незрозуміло хто свої, а де чужі. І все так різько та раптово, що реагуєш більше на інстинктах.

- Командир, а в чорних шлемах и брониках - наши?
- Не знаю, а что?
- Идут в нашу сторону, стрелять в них, или нет?
- Сейчас узнаем. ВЫ КТО?
- Чорні шоломи залягли, - А ви кто?
- Я первый спросил!
- Мы вооружены, сначала вы назовитесь!
- Вы еще и окружены, поэтому сами назовитесь!
- Мы ВВ!
- А Мы - ЗСУ!
- Фух, свои!
- Какие свои? Вы менты продажные!
- Не, мы не те шо продались, мы нормальные!
- Ну если нормальные, то подтягивайтесь к нам!
- А вы стрелять не будете?
- А у вас есть варианты?)

Дійсно виявились нормальними, але молодими та трохи переляканими. Натовп було важко втримувати. Найдурніші швидко зрозуміли, що ми не стріляємо по цивільному населенню. Тож нам довелося відтягнутися та згуртуватися.

- Командир прохрипів: - Нужно прикрыть отход техники.
- А мы?
- Погрузимся на технику и отойдем на ней.
- Понял.

Божевільні старушки підходили впритул. Не

дивлячись, що у нас був наказ був стріляти на ураження при наближенні на два метри.

- Стреляй! Убей меня!
- Зачем?
- Ну убей меня!
- Зачем вам это? Я не хочу.
- Вы пришли нас убивать!
- Нет.
- Да!
- Я лучше знаю зачем я здесь..
- Вы нас убиваете!
- Тогда почему вы живы?
- Так убей меня!
- А может лучше вы поймете, что мы не собираемся вас убивать и успокоитесь?)
- Почему ты не стреляешь?
- Может потому-что не собираюсь вас убивать?
- Зачем вы здесь?
- Чтобы освободить захваченное здание!
- Кто его захватил?
- Террористы.
- Там наша милиция.
- Там ваша милиция продалась, а кто не продался - были в заложниках. Мы их освобождаем.
- Вы убиваете нашу милицию.
- Нет.
- Вы нас убиваете.
- Но вы живы, и милиция жива.. Что-то не сростается. Не замечаете?
- Вы убийцы!
- Хорошо, только отойдите пожалуйста чуть дальше, у нас приказ при приближении на два метра - стрелять на поражение. А от вас слюни в лицо летят, когда вы кричите. Відійшли на метр, та продовжили прокльони.

Тим часом техніка відійшла без нас...

- Давайте ту стіну проб'ємо с РПГ и дворами уйдем!
- Ты дурак?
- Нет! Стіна всего в один шлакоблок, я лазил посмотрел, там дворами можно выйти с другой стороны квартала и уйти от толпы!
- Нельзя стіны сносить!
- Чего ето?
- Ты дурак?

Так спецура заперола мою ідею по виходу з оточення скаженими людьми. Довелось віддати людям заручника, котрого спецназ підстрелив у око. (А це було важливе свідчення, що у сепарів - немає мізків)
Натовп відсунувся, та ми вийшли з двору міліції.

Ми рухались вулицями міста, де годину тому по нам з усіх боків працювали снайпери. Бійці постійно вигукували "Движение", "Окно", "Снайпер". Я вперто повторював "Не стрелять", бо з пари сотень метрів, людина з телефоном у вікні виглядає як снайпер. Ця прогулянка вперто нагадувала епізоди з фільму "Black hawk down".

Спецназівець звернувся до мене:

- А вы кто вообще?
- ЗСУ.
- Ну я понял, а кто конкретно?
- 20 батальон территориальной обороны Днепропетровской области.
- Не, что за вид войск? Спецназ? Вдв?
- Что? Пехота, а я вообще - танкист.
- Мы видели как вы подходили, очень четко двигались. Когда вы начали по зданию работать, под нами пол вздувался, мы поняли что работают профессионалы и надо валить!
- Та нас пару недель как призвали, все мобилизованье, какие профи?
- Кто вас так научил?
- Та с фильмов наверно, кто что вспомнил, тот то и делал! <https://static.xx.fbcdn.net/images/emoji.php/v9/ta5/1.5/16/1f642.png>)

Підбіг молодий ВВшник:

- Вам-то хорошо, у вас кевлар, а нам трудно в тяжелых брониках!
- Какой кевлар? - похлопав себе по пузу, - Что наел, то и кевлар!
- Они без броников!!! - істерично завопив ВВшник та десь подівся.

Дійшовши на базу ВВ, строковики наповнювали нам пляшки водою. Ми вмивалися і жадібно пили. На фоні чулось "Пятый день. Пятый день. Пятый день."

- Пятый день. Пятый день...
- Что за "Пятый день"?
- Первый день меня призвали и выдали форму. Второй день на полигоне. Мне сказали, что обязательно нужно кинуть гранату. Я весь день просидел в очереди, ни кинуть, ни пострелять не успел.
- Третий день - Присяга и вылет сюда.
- Четвертый день мы стреляем в воздух, возле горсовета.
- Пятый день у нас двухсотые и мы тут. Пятый день...
- Ты до етого не служил?
- Нет.
- Зателефонував командир:
- Расположились?
- Насколько ето возможно.
- В каком состоянии подразделение?
- В х... плохом.
- Моральный, физический дух?
- Все готовы воевать, но большинство не может ходить.
- Чего?
- Ноги стертые в кровь. Можем обороняться, но в атаку тяжело будет идти. Я сам еле ковыляю.
- Понял.
- Хорошо что вы с нами, - кажу я снайперу спецназу, - тяжело тут без снайпера будет.
- ??? Тут нельзя оставаться!
- Чего?
- Посмотри в окно, всюду высотки, я не могу тут работать.
- Почему?
- Для снайпера, кто выше, тот и победил. А тут я - труп.
- А если мы возьмем ту высотку, сможешь работать?
- Ты дурак? Так нельзя.
- А какие у нас варианты, если тут оставаться?
- ...Смогу! Только нужно прикрытие.

“ДНУ ім.О.Гончара”

Особливий день для дітей

1 червня у всьому світі відзначили Міжнародний день захисту дітей. Не оминуло світле свято, покликане привернути увагу до захисту прав дитини, і факультет економіки Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара.

З нагоди Міжнародного дня захисту дітей із самого ранку студенти економічного факультету разом з дітьми взяли участь у розважально-пізнавальних заходах. Як, наприклад, на Дніпровській дитячій залізниці, яка дружньо погодилася на співпрацю та допомогла організувати конкурси та естафети. Відвідувачі дитячої залізниці, серед яких були не лише діти, але і їхні батьки та близькі, активно брали участь в змаганнях, конкурсах та ерудит-вікторинах. Серед учасників також були й випускники факультету економіки минулих років, які з великою радістю ділилися спогадами зі студентських років про навчання на рідному факультеті. Усі діти отримали велику кількість позитивних емоцій, граючи разом зі студентами та фотографуючись з Суперменом і піратом Джеком Горобцем. Ми подарували дітям усмішки та добрий

настрій – це було нашою метою в цей день.

Після проведення розважальних заходів на дитячій залізниці студенти факультету економіки відправилися на Придніпровську залізницю, щоб стати учасниками флешмобу з нагоди Дня захисту дітей.

Діти – це наш найдорожчий скарб, наша радість і наше майбутнє. Саме тому святий обов'язок родини, громадськості, органів влади та самоврядування подбати про всебічний розвиток їхніх інтересів і здібностей, забезпечити їм належний рівень виховання. Варто пам'ятати, що День захисту дітей – це не тільки веселе свято для самих дітей, а й нагадування суспільству про необхідність захищати дитячі права, щоб усі діти росли щасливими, навчалися, займалися улюбленою справою і в майбутньому стали чудовими батьками та громадянами своєї країни. Не зважаючи на економічні кризи, соціальні негаразди й інші складності часу – діти ростуть і розвиваються щодня. І якими б особливими не були ці обставини, ми, дорослі, зобов'язані забезпечити право дитини на щасливе дитинство, кожного дня оберігаючи їхнє здоров'я, створюючи умови для повного розкриття їхніх здібностей.

“НЕМА ПРАВДИ У СВІТІ, ТІЛЬКИ У МЕНІ Й У БОЗІ ТРОШКА, СКАЗАВ ЦИГАН”

Коли спостерігаємо сучасні світові події то, мабуть циган мав рацію. Московська агресія на Україну уже переступила на шостий рік, залишаючи позаду біля 13 тисяч, убитих добровольців, молодих патріотичних дівчат і хлопців та біля 25 тисяч калік і сиріт. Агресія не вгаває, жертви зростають а світ дадше кричить, щоправда все тихше і менше і ніхто не намагається зупинити цю путінську дику забаву.

Зняття сакцій та більшістю 118 голосів прийнято Росію до Ради Європи без жодних застережинь чи вимог, насторожило світових політиків, чи це не є початок зламу Парляментської Ансамблеї Ради Європи? Якщо так, то хто над цим попрацював, і для чієї користі. Без сумніву, що тут стирчать приховані московські довгі уха та її приятельки Франції, яка уже від довшого часу переконує політиків, що повернення Росії до Ради, буде крім збільшення фінансових приходів, а присутність Росії у Раді,

буде відновленням стабільного миру у Європі. Як оказується то Рада Європи тільки затвердела ранше закулісні домовлення, у яких Росія погодилась за повернення до Ради Європи, повернути Україні полонених моряків та кораблів. Чи ці домовлення будуть корисні, тільки час покаже, як побачимо моряків на волі.. Слід неголосити, що вихід української делегації з Ради Європи, навіть коротко-тривалий, може оказатися політично не дуже корисним.

Політична ситуація України замість поліпшувтись наглядно погіршується, крім зовнішніх проблем виникають також і внутрішні. Присутність Росії у Раді може дуже негативно змінити відношення Європи до України. Президент Зеленський мав рацію, що висловив убурення на Прес конференції, з приводу таємного рішення західних дипломатів з Путінюм про виміну увязнених 24 вояків у Росії, за повернення Росії до Ради Європи. Яка, як виглядає, не плянує додержати своєї обітниці.

Беручи під увагу сучасне політичне становище, миволі виникає питання, чи Україна уже є спроможна захистити себе перед московською агресією? Відповідь однозначна Ні! Бо застрашена брехливою пропагандою про вжиття ядерної зброї Європа, готова на не корисні компроміси, тільки рішучість Америки, покищо вдержує коаліцію. Не тішмо себе ілюзіями, як щюб влада України від перших днів незлежності, замість дбати про збагачення а намагалася створити свою власну збройну силу то сьгодні можна б сказати, так Україна є спроможна, та жаль так не є. Пізно, але ще не запізно, Україна з поміччю Америки, навіть у короткому часі, буде спроможна зупинити московську агреію. Але на це потрідно сильної волі й патріотичності.

Іван Буртик, США

Микола Дупляк

ВАЖЛИВЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРО “РУСИНСЬКИЙ” СЕПАРАТИЗМ НА ЗАКАРПАТТІ

Любомир Белей. “Русинський” сепаратизм.

Націєтворення *in vitro*.

ТОВ “Темпора”, Київ, 2017. – С. 392.

Моє знайомство (свідоме і підсвідоме) з проблемою русинства, москвофільства та Закарпаття почалося ще в ранньому дитинстві на Лемківщині. У мене був приятель-одноліток і сусід, у якого не було батька. Я співчував йому з цього приводу. Щойно згодом я довідався, що його батько загинув на Закарпатті в боротьбі з мадярами 1939 року. Цього року, на клич Карпатської України, з Лемківщини пішло боронити Закарпаття чимало охочої молоді. Не всі повернулися додому. Багато лемків загинуло.

Слід нагадати, що Карпатська Україна протягом століть була відчужувана від матірних українських земель, а її історична доля вирішувалась збройними конфліктами між князями Галицько-Волинської держави та королями Угорщини. Від 1387 р., аж до розвалу Австро-Угорської монархії в 1918 році, Карпатська Україна під різними назвами була провінцією іншої держави. У січні 1919 р. проголосила свою злуку з УНР, але у висліді катастрофи українських визвольних змагань та політичних махінацій переможців, увійшла як автономна територіальна одиниця до складу Чехословацької Республіки. У березні 1939 р. Мадярщина з дозволу Гітлера напала на Карпатську Україну, але зустрілась із збройним спротивом Карпатської січі. Оборонці рідної землі рясно скропили Закарпаття своєю кров'ю. Героїчна боротьба Карпатської січі з угорською армією була першим збройним

виступом, що попередив Другу світову війну. З гордістю мусимо ствердити, що Карпатська Україна довше обороняла свою незалежність, аніж Польща, Франція чи Чехословаччина, яка в обороні своєї волі не віддала жодного пострілу.

Вивчаючи історію України, я зрозумів очевидну правду, що Київська Русь – це стара назва України, а русичі – стара назва українців, тому практично всіх українців можна назвати русичами, русинами (так називали нас поляки) і нічого злого в тому немає. З проблемою русинства і москвофільства я зустрівся в 1960-х роках в Америці. Моя зустріч із частиною моєї американської родини не була приємною. Виявилось, що ті, хто виїхав до США на початку минулого століття або й скоріше, попали під вплив москвофільства, змінили обряд з греко-католицького на православний і називали себе малими росіянами; українства не терпіли. Це – рідні брати і сестри моєї Мами – свідомої українки. Вони заохочували нас приєднатися до їхнього середовища, що об'єднувалось біля Лемко-Союза та його органу “Карпатська Русь”. Наші дорги розійшлися. Настало повне відчуження. Тоді я приписував їхню орієнтацію низькій освіті та баламутству їхніх церковних і світських провідників.

У пізніших роках мою увагу до проблеми русинства привернув своїми публікаціями його політичний провідник проф. Павло Роберт Магочі, який 1978 р. написав книжку “The Shaping of

National Identity (Subcarpatian Rus 1848-1948)”. Я сприймав цю публікацію як несерйозне політичне замовлення. Те, що велика кількість істориків, включно з угорськими, прийняли правду, що первісним поселенням Закарпаття були русини - українці, не переконало його. Він почав далі поширювати твердження угорського історика Карачоні про прихід угрів на Закарпаття.

У своїх публікаціях П. Магочі ставить закарпатцям такі можливості розвитку: 1. Сконсолідуватись як етнічна група карпатських русинів, 2. Стати частиною мадярського народу, словаків, українців чиросіян. Відомо ж бо, що проти народний рух москвофільсько-мадяронський підтримували чехи, мадяри і поляки. У наслідок цього постала політична деморалізація по селах Закарпаття, так що деякі селяни були дезорієнтовані. Крім того, український рух на Закарпатті не отримував ні від кого ані матеріальної, ані моральної підтримки. Всю освідомлюючу працю вела українська інтелігенція та свідомі громадяни.

Сусіди воліли мати в своїй державі несвідомих русинів, а не українців, бо русин – це матеріал до асиміляції. З русина можна зробити словака, поляка, мадяра, а з українця – ні. Як пише д-р Юліан Химинець (Народна Воля, 2-9 липня 1992) у статті “Ми знаємо хто ми є і чиї ми діти”, русини в Америці американізуються легко. “Останній перепис в Америці показав, що 700 тисяч осіб назвало себе людьми українського походження. А скільки русинів? -- Вісім тисяч... це все? Їх же є не менше як мільйон лише в Пенсильванії, але вони всі назвали себе американцями. Та сама історія, що й на Пряшівщині”. Д-р Ю. Химинець робить такий висновок: “Якщо П. Магочі вірить, що

підкарпатські люди є окремою нацією, то він її погребник”. Як науковець, П. Магочі мав би пояснити цим людям, хто вони є, але робить навпаки: баламутить людей своїми “русинськими” брошурами.

Моє зацікавлення русинством привернула поява наукової публікації знаного українського мовознавця, доктора філологічних наук проф. Ужгородського національного університету Любомира Белея (1962-2017) “Русинський сепаратизм: націєтворення *in vitro*”, яку я безуспішно бажав придбати в ужгородській книгарні, але купив у Львові. Бажаю, отже, поділитися думками з прочитаного змісту бо, на мою думку, публікація робить серйозний і вичерпний підсумок проблеми, якій вона присвячена.

Л. Белей вважає, що русинство стало реакцією на українське національне відродження. Він змальовує широкі історичні передумови проблеми, які можна пояснити майже тисячолітньою бездержавною історією українців Закарпаття. Автохтонні мешканці історичного Закарпаття протягом такого тривалого часу витворили досить консервативну спільноту, яка з великою недовірою ставилася до всього, що приходило ззовні і саме завдяки цій замкнутості зберегли свою ідентичність, перемагаючи жорсткий асиміляційний тиск.

Наприкінці XIX ст. з’являється новатечія у закарпатському самостійницькому русі – політична, великомадярська за своєю сутністю, справжньою метою якої було не збереження або консервація місцевих традицій – церковно-конфесійної, мовної та літературної, -- а цілковита мадяризація історичного Закарпаття через штучну ізоляцію закарпатців від їхніх одноплеменників з Галичини,

Буковини та Наддніпрянщини, -- підсумовує Л. Белей. Попри різні мотиви, на практиці наслідки діяльності представників культурницької та політичної течій збігаються – це антиукраїнство.

Великомадярська течія у самостійницькому русі на теренах історичного Закарпаття безпосередньо пов'язана з діяльністю Юлія Фірцака. Справжнім каталізатором, який заактивізував ідеї суверенізації “угро-руссаго народа” з боку офіційного Будапешту, стало відзначення тисячолітнього ювілею переселення угорців. 1907 р. Верховинську акцію за наказом міністра І. Дарані очолив Едмунд Еган. У своїй діяльності комісія Е. Егана мала вельми політичні та національні мотиви, які, очевидно, і мав на увазі Ю. Фірцак, коли писав про “далекосяглі державні заходи”. Верховинська акція угорської адміністрації змусила офіційні угорські кола чітко зрозуміти небезпеку національного самоусвідомлення автохтонних мешканців Закарпаття, тому найнагальнішим своїм завданням вони вважали не допустити до об'єднання – навіть у формі суто культурній – українців по різні боки Карпат, а ідея окремішності “угро-руссаго народа” була дуже зручним інструментом для реалізації цього непростого завдання. У руслі реалізації нової “русинської політики” в Будапешті заснують газету “Недья”.

Засновником нової течії закарпатського самостійницького руху, великомадярського за своєю сутністю, згодом стає Гіадор Стрипський, який у боротьбі за “простий народ” формулює теоретичні постулати неорусинського дискурсу для створення якого автор не лише підвів достатню культурно-

історичну базу, але й надав йому необхідного політичного прагматизму. Г. Стрипський визнає, що по обидва боки Карпат живе один малоруський народ, проте, на його думку, є ряд чинників, що перешкоджають інтеграції українців Австро-Угорщини, і саме на основі цих суперечностей пропонує творити нову угроруську етнічну спільність. Разом з тим Г. Стрипський свідомо замовчував штучні перешкоди, які створювала угорська адміністрація при вибудовуванні культурного діалогу між русинами-українцями Австро-Угорщини. У роки Першої світової війни та після неї, ідею окремішності “угро-руссаго” народу обстоював також філолог Шандор Бонкало. Всупереч величезним зусиллям офіційного Будапешту, українці історичного Закарпаття не втрачали етнічної спорідненості з українцями по той бік Карпат. Автор підтверджує це багатьма фактами.

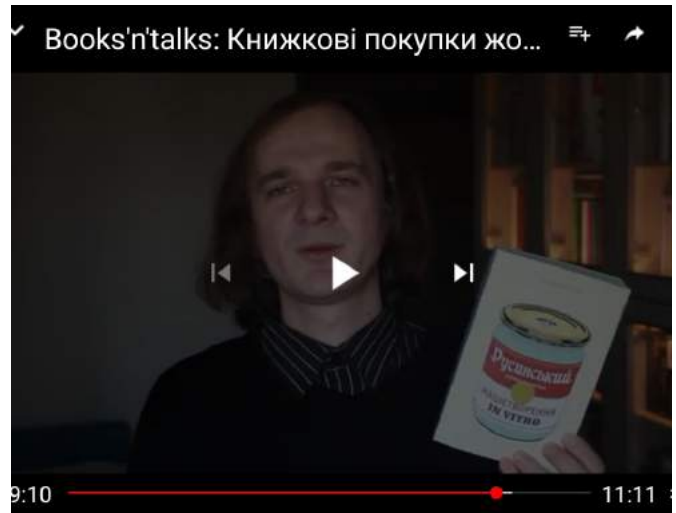
У міжвоєнний період на теренах історичного Закарпаття докорінно змінилася культурно-політична ситуація -- воно увійшло до складу першої Чехословацької Республіки. У таких обставинах змінюється діяльність Євменія Сабова, який на практиці твердо стає на москвофільські позиції та вважає, що закарпатці мають використовувати російську літературну мову.

Окупація Карпатської України гортистською Угорщиною у березні 1939 р. реанімує по суті забуті за роки Чехословаччини спроби витворення окремого угро-русського народу. Поява Карпатської України не на жарт перелякала офіційні кола Угорщини, бо показала, що абсолютна більшість закарпатців хоче жити у власній незалежній українській державі.

На виборах до Союму Карпатської України Українське національне об'єднання (УНО), яке й було виразником ідеї української держави, отримало понад 93% голосів виборців. Збройний опір угорським окупантам у березні 1939 р. продемонстрував, що “Карпатською Україною закінчилось формування українською народом націю на всій суцільній етнографічній українській території”. (М. Кушніренко -- Утвердження української ідентичності // Пробоєм. – 1942. --№4. – С. 224).

Яскраві особистості -- Євменій Сабов, Гіадор Стрипський та Августин Волошин -- репрезентують три магістральні напрямки розвитку свідомості закарпатців: русофільсько-тутешняцький, тутешняцько-мадярофільський та проукраїнський. Їх трьох Л. Белей називає “Русинською трійцею”. Процес самоусвідомлення на Закарпатті перервала Друга світова війна. Недосформована українська ідентичність Закарпаття, знищена угорськими гонведами та советизацією, стала тим ґрунтом, на якому вирішили випробувати дезінтеграційні технології, які, однак, беруть свої початки ще у 90-х рр. XIX ст. За походженням неорусинство є реакцією імперських (російських, угорських,) сил на українське національне відродження; чітко простежується безпосередня залежність між активністю неорусинського руху та успіхами самоствердження українців.

17 лютого 1990 р. в Ужгороді відбулася установча конференція “культурно-громадської організації” Товариства карпатських русинів, яке від часу своєї появи мало підтримку місцевих державних та компартійних органів. Актив Товариства карпатських русинів зосередився винятково на політичній

діяльності. Уже на початку 1991 р. Товариство підписало проект “Декларації національних товариств Закарпаття”, де м. ін. висувалася вимога анулювати Акт про возз'єднання Закарпаття з УРСР.

Усвідомлюючи унікальність політичної ситуації на Закарпатті, спричиненої безпорадністю зародків української державності, неорусинський актив став агресивніший. Його підтримували громадські організації угорської і російської меншини та їхні пресові органи. Товариство карпатських русинів спільно з активістами проугорських, проросійських, прочехословацьких, прословацьких і прорумунських організацій почало наполегливо добиватися автономного статусу Закарпатської області. У цьому бажанні їх активно підтримувало керівництво Закарпатського обкому комуністичної партії Закарпатської обласної ради. Вони бажали, щоб на Всеукраїнському референдумі 1 грудня 1991 р. населення визначилося не лише щодо незалежності України, а й стосовно статусу Закарпатської області. Завдяки Леонідові Кравчуку, 78% закарпатців проголосувало не за автономію Закарпаття, а за “спеціальну самоврядну адміністративну територію”, правовий статус якої не регламентовано правовими актами. На початку 1991 р.

на авансцену неорусинського руху виходить Павло Роберт Маґочі як “кар’єрний” вчений, для якого істина понад усе. Цього ж року він організував і профінансував міжнародний науковий семінар в Ужгороді, присвячений русинській проблемі. Завдяки Вікторові Балозі, значну частину витрат на сепаратистську діяльність неорусинських організацій, які поборювали одна одну, перекладено на Українську державу. Як пише Л. Белей, В. Балоба взяв під свій патронат неорусинський рух на Закарпатті й доклав багато зусиль до його консолідації. Згодом неорусини отримали фінансову та пропагандивну підтримку від Росії.

Незважаючи на гучні декларації про консолідацію неорусинського руху на Закарпатті, 2009 р. інституційно виокремлюються дві його течії – поміркована, або культурно-просвітницька, на чолі з П. Маґочі, та радикально-політична, під керівництвом Д. Сидора, яка робить усе можливе на угоду Росії. Як відмічує Л. Белей, П. Маґочі та Світовий конгрес русинів, який він контролює, оперативно заявили про свою непричетність до політичних декларацій I Світового конгресу підкарпатських русинів. Слід відмітити, що радянські етнографи намагалися нав’язати своїм чехословацьким колегам думку про те, що східні райони їхньої країни заселяють не українці, а русини. Коли комуністичний режим почав втрачати своє монопольне становище на Пряшівщині, колишні москвофіли знову заговорили про окремішність русинів Пряшівщини.

Незважаючи на постійні переслідування та репресії, станом на кінець 80-х років ХХ ст. українська меншина Чехословаччини, зокрема на Східній Словаччині, була найчисленніша серед країн Центральної Європи, з добре організованою системою українськомовних закладів освіти та української культури: у 1985/1986

навчальному році на території Словаччини у 19 школах українською мовою навчалися 1343 учні; українською мовою виходили тижневик “Нове життя”, журнал “Дружно вперед”, кварталник “Дукля”, дитячий двотижневик “Піонерська газета”, працювала Українська редакція Чехословацького радіо. У 1953 р. при філософському факультеті Кошицького університету імені П.-Й. Шафарика створено кафедру української мови і літератури, а в 1965 р. ще й відділення для підготовки вчителів початкових класів при Педагогічному факультеті Кошицького університету. У висліді оксамитової революції 1989 р. у середовищі колишніх москвофілів і мадяронів починають лунати заклики до деукраїнізації, мовляв, автохтонними мешканцями Словаччини є не українці, а русини.

З метою якнайшвидшого розв’язання проблеми “русинської” мови, 1992 р. з ініціативи П. Маґочі в Бардіївських Купелях відбувся міжнародний політичний семінар з русинської мови, який реклямували як науковий. На семінарі обрано т. зв. “романський модел” творення чотирьох літературних “русинських” норм, що виникли в середовищах русинів чотирьох країн (України, Словаччини, Польщі та Югославії), а в майбутньому мають злитися та витворити єдину русинську мову. За підтримки словацької влади, українські інституції були або русифіковані, або ж ліквідовані. Справжні баталії розгорнулися за Музей української культури в Свиднику щоб його деукраїнізувати, а дир. Музею Мирослава Саполигу звинуватили “у порушенні прав русинів на самовизначення та самоідентифікацію русинської культури та історії”. Музеєві давали різні назви, але щойно 2007 р., завдяки М. Саполізі, ця установа повернула собі первісну назву – Музей української культури в Свиднику.

Активність неорусинства на Словаччині

незважаючи на цілковиту підтримку Братислави, вказує на його політичний, антиукраїнський характер. Русини будують власну ідентичність на основі категоричного заперечення будь-яких зв'язків з місцевою українською меншиною та українською культурою, завдяки чому вони здобули широкі суверенні права в культурній сфері, які, однак не спричинилися до розквіту неорусинської культури. Навпаки, прискорився процес словакізації "неорусинів".

Л. Белей акремо аналізує політику та ставлення урядів Словаччини, Чехії, Сербії та Угорщини до проблеми "неорусинства". Щоб реанімувати проблему неорусинства в Польщі, 1989 р. у Лігниці засновано "Стоваришшя Лемків", що пропагує думку про самостійність лемківського етносу та його культури. Прикметно, що ця організація має свої корені в москвофільському середовищі Лемківщини, а при нагоді демонструє свою антиукраїнську суть. Слід відмітити, що, як на глум, польська влада називає лемків окремим (від українського) народом і підтримує жменьку москвофілів-неорусинів у середовищі цієї організації. Це ж бо не нова політика польської влади, спрямована на шкоду українцям і Україні.

На думку автора книжки, у Магочієвій доктрині неорусинства важлива роль припадає руснакам Сербії, бо "Воєводинським русинам вдалося затримати те, що русини по обидвох боках Карпат затратили. Вони задержали своє ім'я -- свою самобутню культуру та русинську етнічну самосвідомість". Єдиним з українців, хто утверджував єдність бачванських руснаків із їхніми братами в материковій Україні, був Гавриїл Костельник. Слід пам'ятати, що на початку 1939 р. бачванські русини

зібрали на той час велику суму 15 тисяч динарів для розбудови Карпатської України. Напередодні розвалу Югославії, при переписі населення 1971 р. колись єдину національну ідентифікацію "русини-українці" поділеною на дві окремі -- "русини" та "українці".

Окреме місце автор книжки відводить закарпатській діаспорі в Америці, що сформувалася в 1870-1914 рр. на базі економічних мігрантів, які ще 1918 р. створили Американську народну раду угорських русинів, яку очолив юрист Григорій Ігнатій Жаткович. Результати плебісциту русинів у США відіграли валиву роль при ухваленні рішення про приєднання колишньої Угорської Русі до Чехословаччини, що було реалізовано в Сен-Жермені. Як відмічає Л. Белей, П.-Р. Магочі з притаманною йому здатністю астрономічно збільшувати реальні цифри, стверджує, що в США проживає не 10 000 американців русинського походження, а 620 000. Центрами діаспори з історичного Закарпаття в Північній Америці є Пітсбург, Міннеаполіс, Нью-Йорк і Торонто.

Продовження
матеріалу "ВАЖЛИВЕ
ДОСЛІДЖЕННЯ ПРО
"РУСИНСЬКИЙ"
СЕПАРАТИЗМ НА
ЗАКАРПАТТІ" Миколи
Дупляка шукайте в
наступному номері
журналу "Бористен" у
липні.

« Сторінками бюлетеня Фундації ім. Івана Багряного»

УКРАЇНСЬКИЙ ГИМН ТА ЙОГО АВТОРИ

Пісню до слів Павла Чубинського «Ще не вмерла Україна» було затверджено уживати як український гімн Українською Центральною Радою 1917 року в Києві, а 1919 року урядом Західньої Української Народньої Республіки. В серпні 1991 року Верховна Рада України проголосила Україну незалежною державою й постановила, що українським гімном буде «Ще не вмерла Україна». Хоч в російській імперії й скасували кріпацтво 1861 року, але уряд Росії Валув'євським указом забороняв українську мову та літературу, а Україну уважав провінцією Росії, називаючи її Малоросією. Тому було заборонено видавати будь-що українською мовою в російській імперії. Як відповідь на Валув'євський указ поет, збирач скарбів української культури, етнограф, фольклорист і статист Павло Чубинський родом з хутора Борисполя на Полтавщині /тепер на Київщині/ написав вірш «Ще не вмерла Україна». Цей вірш він написав під впливом гімнів двох інших держав: Польщі та Сербії. Є перекази, що в нього на помешканні було зібрання української громади, на якому були студенти з Сербії, які заспівали свій гімн-пісню, яка йому дуже сподобалася і схвилювала його. Він, залишивши своїх гостей, в іншій кімнаті написав вірш «Ще не вмерла Україна», який того ж дня прочитав своїм гостям.

Павло Чубинський народився 27 січня 1839 року. Середню освіту здобув в гімназії в Києві, а юридичний факультет закінчив в університетові в Петербурзі. За свою велику працю етнографа був відзначений золотою медаллю Петербурзькою Академією Наук і Міжнародною Етнографічною Комісією в Парижі. Кажуть, що власне за вірш «Ще не вмерла Україна» був виселений з України російським урядом й перебував на засланні в Архангельській губернії, де й помер.

Недалеко від дороги Київ - Бориспіль /де тепер є Київський аеропорт/ знаходилась садиба поета, автора гімну України та сімох великих томів фольклорного матеріалу. На початку тридцятих років комуністична місцева влада наказала розібрати його будинок на дрова. З дошок і колод будинку побудували в сусідньому селі будинок для зберігання насіння. Той будинок стоїть і тепер. Місце, де стояв дім Павла Чубинського, заросло бур'яном, й деякий час там планувалось побудувати готель для туристів.

В Україні робилися заходи, щоб побудувати будинок Павла Чубинського на місці де він стояв і відкрити в нім музей Павла Чубинського, як поета, етнографа й українського патріота. Чи побудували його, нам не відомо.

Музику до слів вірша Павла Чубинського складали різні українські композитори між ними Михайло Вербицький, Кирило Стеценко та інші. Пісню «Ще не вмерла Україна» найчастіше співали на мелодію Михайла Вербицького. Михайло Вербицький походив з священничої родини на Львівщині. Рано залишився сиротою. Заопікувався ним родич єпископ Снігурський. М. Вербицький

закінчив духовну семінарію у Львові. Відвідував він також курс філософії. Лекції з музики слухав у чеського музики Нанке, для якого єпископ Снігурський придбав твори Д. Бортнянського.

Михайло Вербицький захоплювався також грою на різних музичних інструментах, а особливо на гітарі, давав лекції співу й музики та був диригентом хору в Львові. Він учив інших й сам учивсь музики в Львові та Перемишлі.

Як в 1839 році померла його дружина він переїхав з двома синами з Львова до Перемишля, де служив у єпископській канцелярії. Як закінчив теологічні студії висвятився в 1850 році в священники і був на парафіях в Завадові, Залужжі, а останнє в селі Млини біля Явора на Посянні.

Він є автором численних музичних композицій для чоловічого й мішаних хорів, музики до різних драматичних творів, які за його життя виставлялися в театрах Галичини. Вірш «Ще не вмерла Україна» Павла Чубинського дали М. Вербицькому 1863 року щоб він написав до нього музику. Цей вірш йому сподобався й він в скорому часі написав до нього музику спершу для сольового співу, а пізніше для хору. Вперше ця пісня була виконана хором 1864 року в Львові, а 1865 року на Шевченківському святі в Перемишлі. Галичина тоді була частиною австро-угорської імперії й такі пісні можна було виконувати легально.

Пісня «Ще не вмерла Україна» появилася друком вперше 1865 року в Львівському збірнику «Кобзар», і завдяки легкій до співу мелодії, швидко поширилася в Галичині, а пізніше, спершу нелегально, й на Наддніпрянській Україні, яка була тоді частиною російської імперії, де все українське: мова, культура і навіть назва Україна, були заборонені. Помер отець Михайло Вербицький автор музики теперішнього гімну України 19 грудня 1870 року в селі Млинах, в Галичині, де й був похований.

Число 68 травень - серпень 2019 року

Видатна подія у творчому житті художника-баталіста Чайки Сергія Михайловича

Нещодавно вийшов художній альбом картин художника-баталіста Чайки Сергія Михайловича під назвою «До нових берегів...»

- результат плідної праці за 30 років його творчості. За цей час ним було створено більше сотні робіт на складні теми української історії та козацтва, з них до 30 робіт великого розміру 2 на 3 метри. Уся творчість цього майстра велична та настільки глобальна, наскільки багатфігурні та складні композиції його робіт, актуальні та важливі питання, покладені в основі його полотен. Картини складно недооцінити, бо написані в реалістичній манері на високому художньому рівні, та мають характерний мазок, властивий тільки Сергію Чайці. Художній альбом має однойменну назву з його останньою великою роботою від назвою «До нових берегів...» Творчий шлях майстра свідчить про особливу

його місію, заради якої він отримав такий щедрий божественний дар малювати, та не просто картинки, а полотна історично-навчальні, красиві, привабливі, картини-передбачення, картини-застереження, картини-відповіді на потреби часу.

Це все можливо усвідомити, тільки занурившись глибоко в корінь творчості майстра з висоти пройдених років і знаючи, чим він жив, які питання його хвилювали, як він йшов по життю. У цього майстра пензля є внутрішня чистота, яка дозволяє певним чином сприймати час і створювати дивовижні за своєю силою впливу твори мистецтва - картини. Це художник-баталіст Чайка Сергій Михайлович.

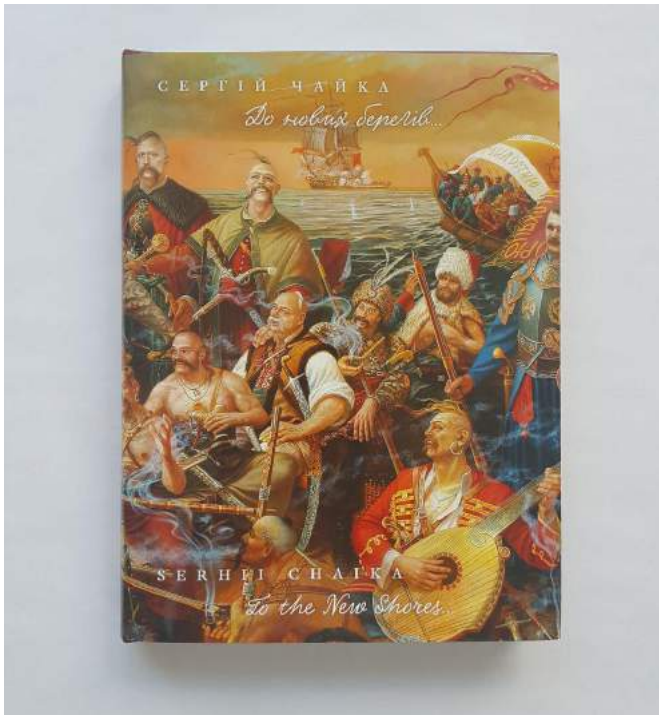

Творчість художника- баталіста Сергія Чайки цінне тим, що

- вона актуальна й дуже необхідна сучасникам як відображення тих завдань, які стоять перед ними в цей час;
- усі картини є передбаченням майбутнього.

- безцінна для історії, бо показує наше життя, шлях України з періоду її самостійності, дає відчуття енергію, яка була в той час та формулювала ті завдання, які стояли перед суспільством;

У цьому полягають суспільно - політичні та моральні цінності творчості цього видатного митця. Картини Сергія Чайки, безумовно, твори мистецтва, тому що в них присутній головний компонент - ЛЮБОВ! Як її побачити, відчуття, та відкіля вона з'являється на полотні? Про це далі буде. За великим рахунком, це основний компонент творчості майстра, його натхнення, що дає насагу творити такі величезні та величні твори! Картини, написані з любов'ю, іншими бути не можуть!

Що таке Любов на батальних картинах Чайки Сергія Михайловича?

- * Це любов до історії.
- * Любов до своєї української землі, до людей, що на ній жили, відстоювали свою незалежність.
- * Любов до відваги, стійкості, майстерності козаків у бою.
- * Любов козаків до гумору, прояв кмітливості в бою.
- * Це здатність відобразити історичну правду боїв таким чином, щоб глядач відчув почуття гордості, патріотизму, любові до рідної землі,

бажання зберігати та захищати її, своїх рідних. Події 2013-2014 років показали, що дух козацтва з картин Чайки Сергія Михайловича знайшов відгук у душах сучасних синів України, що ціною свого життя встали на захист незалежності України!

- * Це любов, з якою зроблений кожен мазок майстра на полотні.
- * Це майстерно побудована композиція.
- * Це новаторський підхід зображувати поєдинки зверху, завдяки чому глядач відчуває себе ніби в гушці подій.
- * Це неймовірна об'ємність зображення, що створює почуття реальності на полотні до такої міри, що хочеться рукою доторкнутися до виступаючої з полотна шаблі, рушниці, рапця за спиною ...

Сюжети картин художника ґрунтуються на історичних подіях, пам'ять про які дійшла до нашого часу. Зброя, амуніція, одяг, козацькі клейноди – все відповідає періоду, що зображується, тому картини цікаві з пізнавальної точки зору. Багато картин супроводжують анотації з описом історичних подій, відображених на них. Його творчість багатогранна, у якій присутні батальні полотна великого розміру, а також портрети, пейзажі, та жанрові роботи на філософські теми.

У вересні 2004 р. майстерню художника відвідує польський режисер Єжи Гоффман. Знаменитий кінорежисер світового рівня приїхав у майстерню художника, щоб познайомитись з його творчістю та використати його картини у фільмі про історію України в трьох частинах. Він так сказав про творчість Сергія Чайки: «Це велике щастя, що в Україні є такий надзвичайний митець, який працює у жанрі історичного живопису, що відтворює у своїх полотнах історію козацтва. Картини Сергія Чайки не тільки історично достовірні, а й точно передають дух того часу, дарують глядачам відчуття причетності до подій того періоду. Звичайно, картини такого масштабу, рівня та розмірів варті найкращих залів світу».

На фото перші екземпляри лімітованого накладу. Зліва направо директор видавництва «ЛІРА» Оксана Нечай, Сергій Чайка та Наталія Чайка

Художній альбом картин художника-баталіста Чайки Сергія Михайловича - прекрасний путівник у нашому світі, бурхливому пристрастями і величезною кількістю подій самого різного штибу. Недарма він має назву «До нових берегів...». Можна використовувати його як інструмент пошуку відповіді на питання: просто відкрити на будь-якій сторінці й заглибитися в розгляд картини або налаштуватися на ті енергії, якими вона наповнена, і відповідь буде легше знайти. Це не містика, це реалії життя:

так з нами спілкуються Ангели-Хранителі, так на Землі проявляється Божественна воля. Картини Чайки Сергія своєрідні пульсари, які випромінюють особливу енергію. У такому випадку не важливо, де вони знаходяться. Так, на виставці їх можуть побачити багато людей, зануритися в їх атмосферу, але саме існування цих картин має вплив на настрій у суспільстві, готує людей до змін та налаштовує на певні високі енергетичні вібрації. Такий вплив мають також зображення картин. Тому цей каталог має високий енергетичний потенціал та цілющий вплив. Як наше життя різноманітне, так і творчість Сергія Чайки багатогранна. Кожна робота наповнена глибоким філософським змістом, осягнення якого збагачує душу і наповнює її спокоєм, дає внутрішню силу, допомагає знайти правильний шлях і варіанти вирішення завдань, налаштовуючи душу на вібрації Любові. Чиста енергія Любові присутня в кожній роботі майстра, тому цей каталог його картин має цілющу силу.

Це свідчення постійної внутрішньої роботи душі майстра, який разом з усім українським народом мужньо, з любов'ю, вірою і надією проходить шлях побудови нової країни, нового життя, рухається до нових берегів ...

Художній каталог вийшов у видавництві «ЛІРА» м. Дніпро, Україна.

Придбати можливо в інтернет-магазині видавництва:

<http://lira.dp.ua/product/do-novih-bereg-v/>

Чайка Наталія Григорівна – мистецтвознавець, дослідник творчості художника-баталіста Чайки Сергія Михайловича

«Спеціально для «Бористену»

ПІДЛЯГАЮТЬ ЛІКВІДАЦІЇ ЯК ВОЄННІ ЗЛОЧИНЦІ

8 червня 2019 року МЗС України повідомило: «Вже завтра світ почує перших чотири прізвища осіб, підозрюваних у причетності до збиття у липні 2014 року літака «Малайзійських авіаліній» в небі над Донбасом». Зацікавлені в розслідуванні справи були в очікуванні або висловлювали у соціальних мережах свої припущення щодо прізвищ «вбивць», розраховуючи в черговий раз на сенсацію... Як на мене (займаюсь розслідуванням з моменту знищення літака) нічого нового, а тим більше сенсаційного, Генеральна прокуратура Нідерландів повідомити не могла.

«СТРІЛОЧНИКИ»

Ще на початку червня мені були відомі прізвища осіб, відібраних Генеральним прокурором Нідерландів та керівництвом генеральної прокуратури і СБ України на роль «стрілочників» – співучасників знищення малайзійського «Боїнга» у виді двох дрібних «організаторів» (Гірка і Дубинського) і двох «пособників» (Пулатова і Харченка).

Про одного з організаторів доставки «Бука» в Донецьк та його роль у збитті літака МН17 – Ігоря Гірка я розповів ще три роки тому у статті «Кремль – вбивця» («Україна молода», 5 травня 2016 р., № 55). Взазначеній публікації, атакою ж статті «Путін – терорист № 1» («Україна молода», 5 жовтня 2016 р., № 125) мною також були названі прізвища, посади, звання організаторів і пособників злочину з вищого військово-політичного керівництва Росії, починаючи з президента РФ Володимира Путіна – замовника і організатора терористичного акту та виконавців злочину середньої ланки – офіцерів 53-ї зенітно-ракетної бригади ЗС РФ. У статті були опубліковані їхні прізвища, посади, звання та їх фото.

Прізвища і позивні трьох інших «стрілочників» (Дубинського, Пулатова і

Харченка), їх роль та обставини причетності до знищення літака, мною були опубліковані у статті «Путін – гібрид Гітлера-Сталіна» («Україна молода», 20 лютого 2018 р., № 20).

У статті «Якби не Путін – ми були б живі» («Україна молода», 27 лютого 2018 р., № 23) я назвав прізвища, посади і звання керівників вищого командного складу ЗС РФ (включаючи Верховного головнокомандувача Путіна), причетних до збиття малайзійського «Боїнга», щодо яких, на мою думку, як колишнього слідчого, зібрано достатньо доказів для оголошення підозри в організації вчинення терористичного акту, за попередньою змовою групою осіб, що призвів до загибелі 298 людей (у тому числі 80 дітей), тобто вчиненні злочину, передбаченого ч.3 ст.27, ч.3 ст.258 КК України.

19 червня на брифінгу генеральний прокурор Нідерландів Фред Вестербеке і голова Національної поліції Вільберт Пауліссен озвучили офіційну версію результатів розслідування Міжнародної слідчої групи (далі МСГ) і назвали прізвища чотирьох підозрюваних у знищенні літака: Сергій Дубинський («Хмурий»), Ігор Гіркін («Стрелок»), Олег Пулатов («Гюрза») – всі троє громадяни РФ і Леонід Харченко («Кріт») – громадянин України.

19 червня на брифінгу генеральний прокурор Нідерландів Фред Вестербеке і голова Національної поліції Вільберт Пауліссен озвучили офіційну версію результатів розслідування Міжнародної слідчої групи (далі МСГ) і назвали прізвища чотирьох підозрюваних у знищенні літака: Сергій Дубинський («Хмурий»), Ігор Гіркін («Стрелок»), Олег Пулатов («Гюрза») – всі троє громадяни РФ і Леонід Харченко («Кріт») – громадянин України.

Напередодні Головне слідче управління СБУ за погодженням Генеральної прокуратури України офіційно винесло повідомлення про

*На фото (зліва на право): Гіркін,
Дубінський, Пулатов, Харченко*

підозру Гіркіну і Дубінському в організації вчинення терористичного акту, за попередньою змовою групою осіб, що призвів до загибелі людей (ч.3 ст.27, ч.3 ст.258 КК України), а Пулатову і Харченку – у пособництві вчинення терористичного акту, за попередньою змовою групою осіб, що призвів до загибелі людей (ч.5 ст.27, ч.3 ст.258 КК України).

Як бачите, нічого нового, а тим більше сенсаційного на черговому брифінгу не прозвучало, як і на двох попередніх, які проводила Генеральна прокуратура Нідерландів у вересні 2016 року та травні 2018 року.

Суд у справі про знищення літака рейсу МН17 запланований на 9 березня 2020 року у окружному суді Гааги, в приміщенні судового комплексу Схіпхола. Прокуратура Нідерландів видала міжнародні ордери на арешт підозрюваних.

ТОРГИ НА КРОВІ

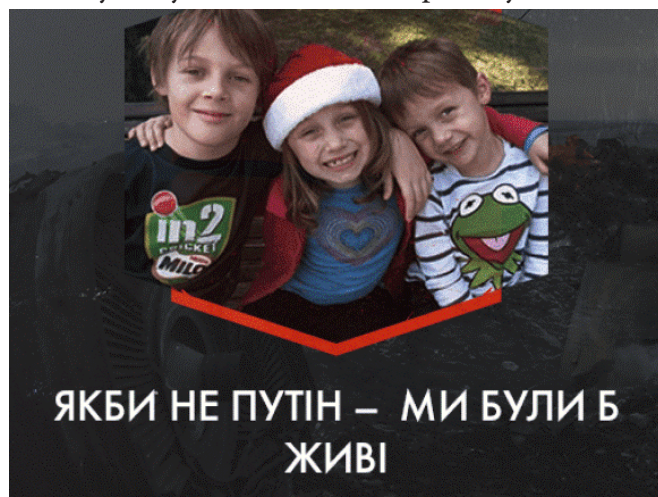
У липні минулого року австралієць Ентоні Маслін, який з дружиною втратив трьох дітей в трагедії Боїнгу рейсу МН17 в небі над Донбасом, написав відкритого листа президенту США Дональду Трампу, після того, як той зустрівся і провів спільну прес-конференцію з президентом Росії Путіним у Гельсінкі 16 липня. У тексті листа зазначено: «Літак збили російською ракетою, це вбило 298 невинних людей, вбило наших трьох діточок і їх дідуся. Це зруйнувало наше життя і багатьох інших життів. Це зробила людина (Путін), чю дупу ви тільки що розцілували: той, хто продовжує брехати про цю трагедію. Все це – незаперечні факти, містер Трамп!».

«Вам не потрібно нічого шукати; незаперечне означає щось, що неможливо заперечувати або спростовувати. Ви обидва жалюгідні, у вас

«Ну, що Дональде, пограємо?»

обох не має співчуття до ближнього, ви явно не маєте поняття, що таке любов. У вас немає нічого цього»,- зауважив Ентоні Маслін. До листа він додав фото своїх загиблих дітей, які опублікував на своїй сторінці у Facebook.

Мо, Отіс і Еві Маслін, Мо, 12 років (ліворуч), Отіс, 8 років (в центрі) та їх сестра Еві Маслін, 10 років (праворуч) загинули разом з їх дідусем Ніком Норрісом.

Путінські вбивці і мародери на місці падіння уламків літака МН17 (17.07.2014р)

Для повної картини того, як «сильні світу цього» ведуть закулісну «велику геополітику» і торги на крові українців і пасажирів малайзійського літака, вбитих Кремлем на чолі з «кривавим карликом» Путіним, наведу деякі незаперечні факти.

США передали МСГ таємні супутникові знімки Донбасу за 17 липня 2014 року і звіт із висновками експертів, які беззаперечно свідчать: малайзійський літак було збито ракетою «земля-повітря», запущеною із зенітно-ракетного комплексу (ЗРК) «Бук» із території Донецької області, яка підконтрольна російським військовим підрозділам та їхнім найманцям – бойовикам-сепаратистам.

Отримані матеріали долучено як докази до кримінальної справи і використано слідчими під час її розслідування, про що повідомив Генеральний прокурор Нідерландів.

За повідомленням представника Держдепартаменту США, американська розвідка підтвердила, що малайзійський літак був збитий ракетою «земля-повітря». В момент пуску ракети з російського «Бука», в районі «Боїнга», на дальності 30 км, за даними іноземних радіолокаційних станцій і супутників, ніякого військового літака не було.

У жовтні 2014 року президент Федеральної розвідувальної служби Німеччини Герхард Шиндлер доповів членам парламентського контрольного органу Бундестагу ФРН, що катастрофу малайзійського літака рейсу МН17 у небі над Східною Україною здійснили пострілом із ЗРК «Бук», з території, яка не контролювалася урядом України.

За кілька днів після збиття літака спецслужби України встановили, що літак був збитий ЗРК «Бук-М1», завезеним із Росії в Україну. У середині липня 2014 року біля кордону з Україною було сконцентровано шість таких установок, передислокованих з під Курська, де перебуває 53-тя ЗРБ ЗС РФ.

У грудні 2017 року британська розвідка МІ6 у своїй доповіді Комітету з розвідки і безпеки парламенту Великої Британії повідомила, що Росія веде масовану інформаційну і пропагандистську війну, щоб переконати світ у тому, що вона не несе відповідальності за збиття літака рейсу МН17. «Це абсолютна неправда: ми знаємо і не маємо ніякого сумніву, що російські військові надали і згодом вивезли

назад ракетну пускову установку «Бук», з якої був збитий малайзійський пасажирський лайнер», - зазначається у доповіді МІ6.

Експерти з Варшави, Лондона і Мюнхена виявили на уламках літака і тілах загиблих осколки російської боеголовки моделі 9N314M ракети класу «земля-повітря» серії 9М38, якими оснащують новітні російські ЗРК «Бук-М1-2». Такої класифікації ЗРК «Бук», ракет і боеголовок на озброєнні ЗС України немає й ніколи не було. «Бук-М1-2» був розроблений в Росії у 1997 році і поставлений на озброєння ЗС РФ у 1998 році, він ніколи не поставлявся в Україну.

На місці падіння літака були знайдені уламки ракети, якою він був збитий: сопло Вентури, газохід ракети, оболонка і корпус її двигуна. На зовнішній поверхні корпусу чітко видно номер: 9Д1318869032. Експерти встановили, що перші п'ять знаків цього номеру і буква «Д» свідчать про те, що ракета була виготовлена на російському оборонному заводі в м. Долгопрудний Московської області.

Генеральний прокурор Нідерландів Фред Вестербеке під час виступу 24 травня 2018 року в Гаазі. А на столі частини ракети ЗРК «Бук» ЗС РФ, якою російський військовий екіпаж знищив «Боїнг» МН17 в небі над Донбасом 17 липня 2014 року

За підсумками розслідувань, здійснених протягом липня–вересня 2014 року представниками Ради безпеки Нідерландів, Національного бюро з розслідування авіаційних подій та інцидентів із цивільними повітряними суднами, The Boeing Company, Міжнародної організації цивільної авіації (ICAO), Європейської організації з безпеки аеронавігації (Eurocontrol), Міжнародної організації кримінальної поліції (Interpol), Європейського поліцейського управління (Europol), Європейського агентства авіаційної безпеки (EASA), Національної ради з безпеки на транспорті (NTSB), а також експертами Австралії (ATSB), Великої Британії (AAIB), Індонезії (KNKT), Італії (ANSV), Малайзії (DCA), Німеччини (BFU), США, Франції (BEA) встановлено, що «причиною падіння літака стало його ураження боєголовкою моделі 9N314M ракети класу «земля–повітря» серії 9M38, якими оснащують «Буки», здетонованою на відстані приблизно метр від передньої лівої верхньої частини фюзеляжу авіалайнера о 13:20:03 (16:20:03 за київським часом) на висоті 10,1 км, випущеної з території, окупованої проросійськими бойовиками на південному сході від міста Торез. Натомість версії щодо причетності українських військових до збиття літака, теракту на його борту, помилок пілотування та технічних проблем повітряного судна беззаперечно спростовано».

Проте лише 13 жовтня 2015 року Рада безпеки Нідерландів офіційно оприлюднила технічний звіт про причини авіакатастрофи, у якому зроблено висновок, що літак рейсу MH17 було збито ракетною з «Бука», доправленою з Росії в Україну, на підконтрольну проросійським сепаратистам територію, і визначено місце, звідки було запущено ракету.

Високий представник Євросоюзу з питань зовнішньої політики і політики безпеки Федеріка Могеріні заявила, що цей звіт поклав край 15-місячній спекуляції щодо того, хто збив малайзійський пасажирський літак. Голова Радбезу Нідерландів Чиббе Яустра заявив, що це лише технічний звіт. Визначенням осіб, причетних до збиття літака, займається слідча група, яка й оприлюднить їх восени 2016 року.

Проте прізвищ цих осіб МСГ і Генеральний прокурор Нідерландів так і не назвали на прес-конференції, яку вони провели 28

вересня 2016 року, пообіцявши це зробити до кінця року або на початку 2017 року. Обіцяне було виконано лише через три роки!

Виникає запитання: чому Генеральна прокуратура Нідерландів мовчала понад два роки після збиття літака і не оприлюднила результати технічних висновків, встановлених експертами зазначеними міжнародними організаціями, а також Радою безпеки Нідерландів, які ще наприкінці 2014 року однозначно встановили, що малайзійський літак було збито російською ракетною, запущеною із ЗПК «Бук», завезеного з Росії в Україну?!

Свої висновки МСГ і генпрокуратура Нідерландів озвучили лише після того, як через своїх колег і друзів по ПАРЄ (депутатів нідерландського парламенту) я висловив жорстке зауваження про навмисне зволікання в інформуванні міжнародної спільноти, що винною у знищенні малайзійського літака є Росія. Тому змушений був оприлюднити у травні 2016 року власні результати розслідування, які скерував до МСГ ще у грудні 2014 року.

Мені було відомо, як РФ через свої агентурні позиції, дипломатичні канали та ЗМІ в Західній Європі чинила тиск на політичне керівництво Нідерландів, щоб якомога довше затягувати розслідування справи з метою ввести в оману Європу і світ, що Росія не причетна до збиття літака.

Одночасно Росія через фейкові новини, фейкових українців (молодих росіян), які проживають у Нідерландах, та членів лівого крила нідерландського парламенту і місцевих емігрантів — прихильників росіян масово впливала на свідомість нідерландців під час референдуму (квітень 2016 року) щодо ратифікації Угоди про асоціацію ЄС з Україною, звинувачуючи її у знищенні малайзійського літака, серед загиблих було найбільше громадян Нідерландів – 193 особи. Про це я неодноразово повідомляв нідерландським парламентарям і генпрокуратурі Нідерландів.

Унаслідок російського впливу та поширеної брехні 61% нідерландців, які взяли участь у референдумі, висловився проти ратифікації угоди. Таких би результатів референдуму не було, якби в 2015 році або на початку 2016 року були обнародовані результати розслідування. Лише в кінці вересня 2016 року світова спільнота почула звіт МСГ про причини

катастрофи літака «Малайзійських пасажирського авіаліній».

Міжнародні слідчі заявили: «Ми маємо у своєму розпорядженні незаперечні докази того, що авіалайнер рейсу МН17 був збитий російською ракетою серії 9М38, запущеною з установки «Бук» із сільськогосподарського поля площею 500х600 метрів у районі смт Первомайське. У радіусі 5 кілометрів це найвища точка. Даний район на той момент перебував під контролем проросійських сепаратистів і бойовиків. Самохідна вогнева установка «Бук» була доставлена в Україну з Російської Федерації, і після того, як її використали для атаки на авіалайнер рейсу МН17, її знову повернули на територію Росії».

Категорично стверджую, що зазначені «незаперечні докази» МСГ мала в кінці 2014 року і зобов'язана була обнародувати свої висновки ще тоді!

Також зауважу, що висновки МСГ базуються на левовій частині доказів, які по «гарячих слідах» встановили Служба безпеки і Головне управління розвідки МО України.

Конгресмен США Чарлі Кент іронічно зауважив: «Цей звіт лише підтверджує те, що ми знали раніше».

Висновки Ради безпеки Нідерландів і МСГ повністю збіглися з результатами мого розслідування, які в кінці 2014 року я направив у генеральні прокуратури Нідерландів, України та СБУ. Коли ж МСГ почала затягувати з їх оголошенням, я опублікував результати розслідування в газеті «Україна молода» (5 травня 2016 року, № 55) у статті «Кремль — убивця».

МСГ встановила маршрут руху «Бука» та транспортних засобів, які його супроводжували. Він повністю збігається з маршрутом, опублікованим мною у зазначеній статті.

Наголошую і стверджую, що ці висновки МСГ, Генеральна прокуратура і Рада безпеки Нідерландів зобов'язані були оприлюднити ще на початку 2015 року, а не через більш ніж два роки після збиття літака!!!

Журналіст Олег Боровський зауважив: «Оприлюднені міжнародними слідчими результати розслідування, що малайзійський «Боїнг» був збитий над Донбасом росіянами чи проросійськими сепаратистами з підконтрольної їм території, завезеним з Росії «Буком», фактично повторюють висновки, які Григорій Омельченко оприлюднив в

«Україні молодій» ще у травні 2016 року». Представники МСГ заявили: «Ми сьогодні ще не можемо проінформувати про результати розслідування, спрямованого на виявлення винних. Ми можемо повідомити, що визначено приблизно сто осіб, які тим чи іншим чином можуть бути пов'язані з нападом на авіалайнер рейсу МН17 або транспортуванням «Бука». Особи цих людей уже встановлені».

Міністр закордонних справ Австралії Джулі Бішоп повідомила, що до кінця 2016 року або до початку наступного (2017-го) буде оголошено список імен, відповідальних за збиття малайзійського літака, і почнеться судове переслідування винних.

Міністр транспорту Малайзії Ліоу Тіонг Лай у липні 2017 року на поминальній службі за жертвами авіакатастрофи висловив сподівання, що підозрювані у знищенні літака будуть відомі до кінця року.

«БАНДИТ І ВБИВЦЯ» ТА ЄВРОПЕЙСЬКІ ІУДИ

У листопаді 2018 року родичі жертв рейсу МН17 звернулися до президента США Трампа з проханням переконати Путіна «розкаятися» та надати повну і достовірну інформацію про обставини загибелі пасажирського лайнера. У листі рідні загиблих називають сьогоднішню позицію Москви «спробою приховати правду про те, що трапилося» і проводять паралель з тим, як влада Саудівської Аравії приховувала правду про вбивство журналіста Джамала Хашоггі.

Звертаючись до американського глави держави, вони вказують, що недавно Трамп назвав вбивство Хашоггі «одним із найгірших приховувань в історії приховувань» і наголошують, що в разі МН17 йдеться про життя 298 безвинно загиблих людей.

Проте Трамп активних і ефективних дій не вчинив, на зустрічах з Путіним тисне вбивці руку і улесливо заглядає йому у вічі.

Сенатор США Джон Маккейн у грудні 2016 року заявив: «Володимир Путін бандит, убивця й агент КДБ. Давайте називати Путіна тим, ким він є. З ним потрібно говорити саме з позиції сили, як це робив президент Рональд Рейган». У лютому 2017 року, виступаючи в Сенаті, Маккейн зазначив: «Усі знають, що Путін є вбивцею. Він м'ясник і головоріз».

Ukrainian People Magazine

3 ч. · 🌐

...

Це колона катафалків з тілами загиблих борту МН17 в Нідерландах.

А сьогодні ці самі Нідерланди проголосували за повернення росії в ПАРЄ.

Європейські цінності?

Максим Бугаєвський

Під час промови Джон Маккейн перерахував загиблих політичних опонентів Путіна, а також російських журналістів і генералів, у вбивстві яких обгрунтовано звинувачують президента Росії.

Нідерландський фонд Stichting Vliegcramp МН17 (Авіакатастрофа МН17), який представляє велику групу родичів жертв загиблих, вимагав не допустити повернення делегації Росії в ПАРЄ і просив Раду Європи провести на сесії ПАРЄ (24-26 червня) термінові дебати по зареєстрованому запиту під назвою «Зобов'язання притягнути до відповідальності тих, хто збив МН17».

«Росія не може просто взяти і отримати право голосування у Раді Європи. Це можливо тільки за умови і наявності сильних гарантій того, що Росія буде співпрацювати у розслідуванні катастрофи МН17», - йдеться у листі на адресу ПАРЄ.

У Фонді наголосили, що Росія останні п'ять років не співпрацює зі слідством щодо катастрофи МН17, а також ігнорує резолюцію Ради безпеки ООН, яка вимагає повної співпраці, відкритості та притягнення до відповідальності осіб, винних у знищенні літака.

«Крім того, Росія поширювала дезінформацію щодо авіакатастрофи і не продемонструвала відповідальності і співчуття», - наголошують родичі загиблих МН17.

Проте питання про термінові дебати було двічі відхилене. Спершу проти нього проголосувало Бюро ПАРЄ – керівний орган асамблеї. На вимогу групи депутатів питання винесли

на розгляд сесії ПАРЄ, але воно також було провалене. Щодо дебатів про рейс МН17, у знищенні якого звинувачують Росію, голоси серед тих, хто взяв участь у голосуванні, розподілися так: 52 «за» і 86 «проти».

«Разом не пропадемо, Вован!».

Більше того, опівночі 26 червня сесія ПАРЄ ухвалила рішення про підтвердження повноважень делегації РФ без обмежень, без виконання Росією будь-яких міжнародних зобов'язень, незважаючи на порушення принципів Ради Європи. За повернення країни агресора, вбивці 298 людей рейсу МН17 проголосували («продалися як Іуда Іскаріотський за 30 срібняків» – у юдеїв це була символічна ціна раба) 118 новітніх європейських іудіскаріотських, проти – 62 парламентаря, 10 – утрималися.

У повному складі цю ганебну, аморально-цинічну резолюцію, підтримали іуди делегацій з Франції, Італії, Іспанії, Португалії, Норвегії, Австрії, Словаччини, Туреччини, Ісландії, Кіпру й Азербайджану.

За повернення Росії в ПАРЄ проголосувала також частина іуд з Німеччини, Швейцарії, Молдови, Чехії, Вірменії і, не дивуйтеся – з Нідерландів, громадян якої найбільше серед загиблих пасажирів рейсу МН17, знищеного ЗРК «БУК» 53і ЗРБ ЗС РФ.

Наші пращури залишили нам мудрість: «Життя нічого не дає дарма, і всьому, що дається долею, таємно визначена своя ціна».

Окрім земного, є ще й Суд Божий, який дістане вас, іуди, куди б ви не втекли і не сховалися (від себе не втечеш і не сховаєшся). «Кара Божа — невідворотня!» (Біблійне) Давньокитайський філософ Конфуцій ще понад дві з половиною тисяч років тому

застерігав нас: «Світом правлять не слова та закони, а знаки і символи».

Перший знак вам уже посланий. Вранці 27 червня (менш ніж за півдоби після вашого гріхопадіння) в аеропорту Нижньоангарська при аварійній посадці потерпів катастрофу пасажирський літак Ан-24 з 47 пасажирами на борту. Загибло 2 особи, 7, в їх числі і дитина, доставлені в лікарню, 33 пасажирів звернулися за медичною допомогою. Літак майже повністю згорів. Щоб подібного не повторилося з вами і вашими рідними вам, іудам європейським, необхідно невідкладно покаятися перед українським народом і народами, громадяни яких були безвинно убієнні ЗРК «Бук» ЗС РФ.

Свій гріх ви зможете зняти з себе лише одним: позбавити права голосу російську делегацію в ПАРЄ та зобов'язати Росію негайно виконати всі резолюції асамблеї та рішення міжнародних судів щодо анексії Криму, окупації Донбасу, звільнення українських військовополонених моряків, політ'язнів і заручників, які утримуються в російських в'язницях та катівнях так званих «ДНР» і «ЛНР».

Крім того, вам необхідно невідкладно заслухати на черговій сесії ПАРЄ питання: «Зобов'язання покарати осіб, винних у знищенні пасажирського літака рейсу МН17» і прийняти відповідну резолюцію щодо РФ, яка повинна понести відповідальність за його збиття і загибель 298 людей.

Світові лідери продовжують загравати з кривавим Путіним, мати з ним справи, заробляючи мільярдні статки на людській крові, забуваючи до чого призводять подібні ігрища і загравання. У минулому сторіччі поступки психопату Гітлеру призвели до Другої світової війни, в якій брали участь 61 країна світу (воєнні дії велися на території 40 країн), що призвело

до понад 71 мільйона людських жертв, їх них – майже 47 мільйонів мирних жителів.

«За все в житті платити треба: що ти посієш – те й пожнеш. Господь завжди все бачить з неба, Його очей ти не минеш...»

КІЛЬКІСТЬ ФІГУРАНТІВ СПРАВИ 120 ОСІБ

Ще у грудні 2017 року перший заступник Генерального прокурора України Дмитро Сторожук, за підсумками зустрічі з керівниками Генеральної прокуратури і Національної поліції Нідерландів, повідомив: «У наші плани у 2018 році входить підготовка матеріалів щодо підозрюваних для подання до суду відповідно до підписаної 7 липня 2017 року угоди про передачу юрисдикції до Королівства Нідерландів. Кількість фігурантів кримінальної справи налічує 120 осіб».

Минув 2016, 2017, 2018 рік, але імена підозрюваних у знищенні пасажирського лайнера зазначеними офіційними особами, представниками МСГ і Генеральної прокуратури Нідерландів так і не були названі, хоча доказів для цього було встановлено достатньо.

Про роль президентів Путіна і Обами у приховуванні доказів злочину, блокуванні створення Міжнародного трибуналу з розслідування причин катастрофи літака і притягнення винних до відповідальності та чому Путін за власною ініціативою, завчасно замовив телефонну розмову з Обамою на день збиття малайзійського «Боїнга» (17 липня), про що вони говорили і до чого домовилися – це окрема тема публікації. Лише через 5 років (!) після збиття літака Генеральна прокуратура Нідерландів спромоглася «розродитися» підозрюваними нижньої ланки, назвавши прізвища чотирьох «цапів відбувайлів» і видала чергову дозу інформації з «чайну ложечку». На прес-конференції були продемонстровані відео маршруту пересування російського «Бука», яким був збитий літак і перехоплені СБУ телефонні розмови між співучасниками теракту. Зазначені відео, аудіо записи перехоплених телефонних розмов проросійських бойовиків зі своїми московськими кураторами, декілька десятків фото осіб, причетних до знищення малайзійського «Боїнга» та інші документальні докази збиття літака мною були викладені на сайті інтернет-видання «Гордон»

ще 6 лютого 2018 року в публікації «Від вибуху польського літака до збиття MH17, або Спецоперація Путіна із «зачистки» виконавців авіакатастроф. Розслідування». Для мене було важливим, що скаже Генеральний прокурор Юрій Луценко, який був присутнім на брифінгу 19 червня (адже всі матеріали свого розслідування, які опубліковані в ЗМІ, мною були направлені йому, в СБУ і МСГ). По закінченні прес-конференції Луценко заявив, що МСГ готує підозри широкому колу причетних до збиття літака рейсу MH17 і має «дорожню карту» подальшого розслідування. «Наступними підозрюваними будуть особи від солдат, полковників і генералів до найвищого політичного та військового керівництва Російської Федерації. Остання розмова між Гіркіним і Сурковим (на той момент радник президента РФ Путіна з питань Донбасу – Авт.) за двома криптованими кремлівськими телефонами багато про що каже уважним аналітикам»,- підкреслив він.

Моя публікація є реакцією на заяву Луценка, а саме – допомогти йому і СБУ в завершенні об'єктивного досудового слідства і притягненні до кримінальної відповідальності президента Росії Путіна та вищого воєнного командування ЗС РФ як організаторів вчинення, за попередньою змовою групи осіб, терористичного акту – знищення 17 липня 2014 року о 16 год 20 хв пасажирського літака «Боїнг 777-200» з реєстраційним номером: 9M-MRD Малайзійських авіаліній, рейс MH17, що призвело до загибелі 298 осіб, тобто вчинення злочину, передбаченого ч.3 ст. 27, ч.3 ст.258 КК України. Останній рейс MH17...

Військові експерти стверджують, що відповідно до нормативно-правових актів МО РФ, рішення про відправку в зарубіжні країни чи в район воєнних конфліктів сучасної самохідної вогневої установки зенітного ракетного комплексу «Бук» (саме таким «Буком» був збитий малайзійський «Боїнг») могло бути прийнято лише за наказом чи з відома Президента Росії Путіна.

ОРГАНІЗАТОРИ ТЕРОРСТИЧНОГО АКТУ

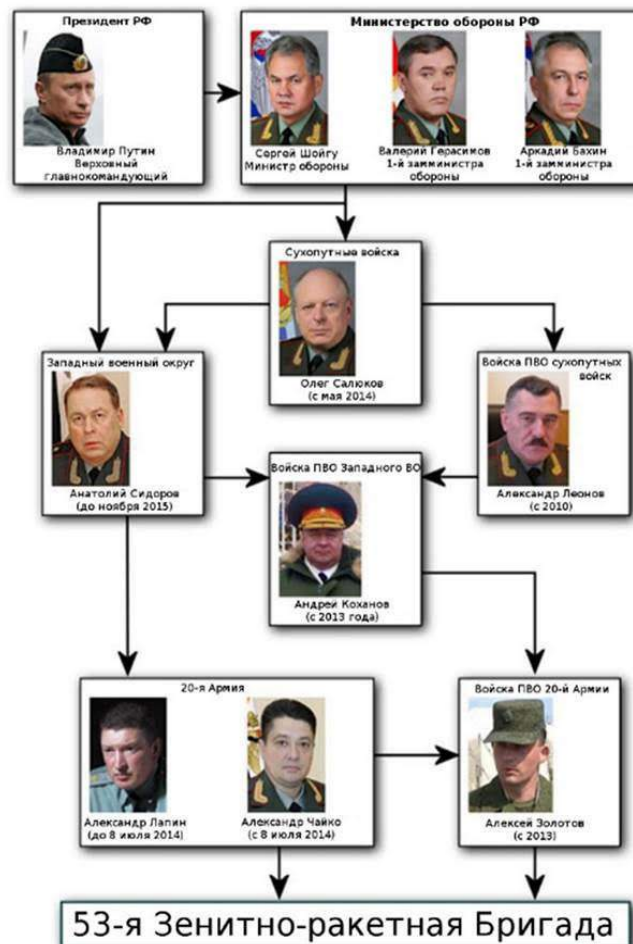
Аналіз наявних на сьогодні доказів дає підстави зробити наступні висновки:
 а) збиття пасажирського літака рейсу MH17 є заздалегідь спланованим терористичним актом, організованим вищим військово-політичним керівництвом РФ на чолі з президентом Путіним, з метою масштабного військового вторгнення в Україну, запланованого на 18 липня і окупації її південно-східних областей;
 б) відповідальність за збитий малайзійський літак повинні нести, впершу чергу, найвище політичне і військово керівництво Російської Федерації, як організатори терористичного акту, а саме:

- президент, верховний головнокомандувач ЗС РФ Володимир Путін,
- радник президента Росії Владислав Сурков,
- міністр оборони, генерал армії Сергій Шойгу,
  - перший заступник міністра оборони, начальник ГШ ЗС РФ, генерал армії Валерій Герасимов,
  - заступник міністра оборони, генерал армії Аркадій Бахін,
- заступник начальника ГШ ЗС РФ, начальник ГРУ, генерал-полковник Ігор Сергун (нині покійний),
- начальник Головного оперативного управління — заступник начальника ГШ ЗС РФ, генерал-полковник Андрій Картаполов,
- головнокомандувач Сухопутних військ, генерал-полковник Олег Салюков,
- командувач військами Західного військового округу (ЗВО), генерал-полковник Анатолій Сидоров,
  - начальник штабу — перший заступник командувача військами ЗВО, генерал-лейтенант Віктор Астапов,
  - командувач військами ППО Сухопутних військ, генерал-лейтенант Олександр Леонов,

- командувач 20-ї гвардійської загальновійськової армії ЗВО, генерал-лейтенант Олександр Лапін (до завершення перебування на посаді, до 7 липня 2014 року, установки «Буків» 2-го дивізіону 53-ї ЗРБ були перекинуті з Курська на кордон з Україною),
- командувач 20-ї гвардійської загальновійськової армії ЗВО, генерал-лейтенант Олександр Чайко (з 8 липня 2014 року),
- командувач зенітно-ракетного з'єднання ЗВО, генерал-майор Олексій Золотов,
- начальник ППО та авіації ЗВО, полковник Андрій Коханов,
- начальник зенітно-ракетних військ РФ, генерал-майор Віктор Гуменний.
- головний інспектор МО по Центральному воєнному округу РФ, генерал-полковник Ткачов Микола Федорович (позивний «Дельфін»),
- полковник ГРУ ГШ МО РФ Іванніков Олег Володимирович («Дунай» він же «Оріон»), служив на окупованій території Грузії «міністром оборони» невизнаної Південної Осетії.

Ткачов («Дельфін») та Іванніков («Оріон») особисто координували і контролювали хід доставки установки «Бук» в Україну і вивезення її назад в Росію після знищення літака рейсу МН17 та давали по телефону вказівки особам, задіяним у евакуації «Бука». Їх телефонні розмови перехоплені СБУ. Експерти підтвердили автентичність цих розмов і встановили, що голоси належать Ткачову, Іваннікову та іншим ідентифікованим особам – співучасникам злочину.

Інформацію про це внесено в базу даних сайту Міністерства внутрішніх справ України.

Іваннікова розшукують з 21 січня 2019 року. Йому інкримінують злочини за ч. 1 ст. 258-3 (створення терористичної організації, керівництво або участь у ній) і ч. 2 ст. 437 (ведення агресивної війни) Кримінального кодексу України.

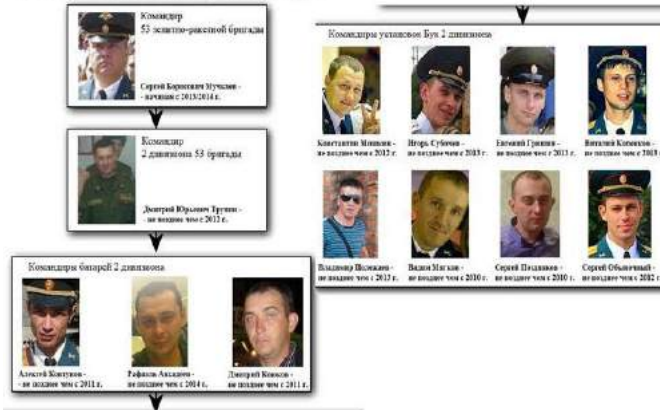
Офіцери 53-ї ЗРБ ЗС РФ (в/ч 32406, Курськ), які причетні до знищення літака рейсу МН17 (організатори, виконавці, пособники середньої ланки):
 - командир бригади, полковник Сергій Мучкаєв (його старшими безпосередніми командирами були Олексій Золотов і Андрій Коханов),
 - командир 2-го дивізіону, підполковник Дмитро Трунін (відповідав за транспортування

установки «Бук», члени екіпажу якого були його підлеглими і збили малайзійський літак).

Командири батареї 2-го дивізіону, офіцери: Олексій Ковтунов, Рафаель Авхаєєв, Дмитро Коюков.

Командири установок «Бук» 2-го дивізіону, офіцери: Костянтин Мишкін, Ігор Субічов, Євген Гришин, Віталій Копенков, Євген Мальченко, Володимир Полежаєв, Вадим Мягков, Сергій Позняков, Сергій Обиночний, Павло Кривошеєв.

53 зенітно-ракетная бригада, Курск

На підставі телеграми начальника військ ППО 20-ї гвардійської армії ЗВО РФ від 13 липня 2014 року, № 8/1358/III та наказу т.в.о. командира в/ч 32406 підполковника К. Демидова і т.в.о. начальника штабу майора Р. Горлатих від 15 липня 2014 року, № 129 велика група офіцерів і військовослужбовців контрактної служби на чолі з командиром 53-ї ЗРБ полковником С. Мучкаєвим були «відправлені у відрядження з 15 липня в м. Міллерово Ростовської області для несення бойового чергування».

Для виконання попередньо розробленого злочинного плану військово-політичного керівництва РФ в Міллерово (яке розташоване біля кордону з Україною, рядом з Луганською областю) з під Курська, де розташована 53-я ЗРБ (в/ч 32406), було доставлено 6 самохідних вогневих установок ЗРК «Бук» з бортовими номерами: 211, 212, 221, 231, 232, 332. Супровід колони, що налічувала 41 одиницю військової техніки, в якій перевозили зазначені «Буки», здійснювали територіальні підрозділи військової автомобільної інспекції № 47 та № 56 ЗС РФ.

При цьому «Бук» (борт № 332), з якого потім збили малайзійський літак, перевозився вантажним автомобілем КамАЗ 65225, державний реєстраційний номер 4267 АН, причепом ЧМЗАП ХР 4679. Водії, які транспортували «Бук», встановлені.

Організатори і пособники терористичного акту нижчого рівня:

- Ігор Гіркін (Стрелков, позивні «Стрелок» він же «Перший»), так званий «міністр оборони» самопроголошеної «ДНР», полковник ФСБ РФ,
- Сергій Дубинський (документи прикриття на прізвище Петровський, позивний «Хмурий»), так званий «начальник управління військової розвідки» (заступник Гіркіна), генерал-майор ГРУ ГШ ЗС РФ з серпня 2014 року,
- Василь Геранін, полковник ГРУ ГШ ЗС РФ, член «Ради командирів Союзу добровольців Донбасу» (10 травня 2017 року був затриманий ФСБ в Москві, поміщений в СІЗО «за зберігання боєприпасів і вогнепальної зброї», заднім числом звільнений з армії. З того часу його доля не відома, швидше за все – ліквідований),
- Ігор Безлер («Біс», підполковник ГРУ ГШ ЗС РФ), командир «групи Безлера», у листопаді 2014 року був «відправлений у відставку», проживає в анексованому Криму, в липні 2018 року відвідував окуповану Горлівку в Донецькій області,

«Бук» 332, ракетою з якого збили літак МН17

*Герой України, генерал-лейтенант СБУ
Григорій Омельченко*

"Ексклюзив"

- ЛЕТО -

Цього не напишуть в підручниках історії...

Про автора: Абламська Юлія, мешканка міста Луганськ до 26 серпня 2019 року. Народилась 12.04. 1979 року в Брянську, РФ, та обрала Україну свідомо в 2000 році. Каже, ще ніколи не шкодувала про свій вибір, навіть коли почалася війна та була вимушена залишити свій дім, роботу, знайоме та звичне життя. Тривалий час працювала перекладачем за англійської мови, зараз живе та працює в Києві на евакуйованому з Луганська підприємстві.

Я часто думаю, когда это все началось. Сейчас, в чужом для меня городе, дорога от дома до работы и обратно занимает больше часа, по вечерам я часто выхожу раньше своей остановки, чтобы пройтись пешком и подумать. Дома я все время ходила пешком – Луганск небольшой город, все, что мне было нужно, было рядом. Поддержание мышечной памяти, наверное. Чаще во время этих длительных пеших прогулок я веду с собой этот молчаливый диалог: спрашиваю, когда же весь этот кошмар начался, самой себе отвечаю многословно, с какими-то глупыми подробностями, но никогда конкретно. Я не помню точной даты, когда в мою жизнь вошла война. Часто слышу или читаю от других: «Мы еще в марте поняли, что надо валить. Продали соседям квартиру, дешевле, конечно, но и не так, как продают сейчас, и быстренько перебрались в Киев-Ивано-

Франковск-Харьков-Житомир». Смотрю на таких людей и мне трудно верить. Я не видела и не понимала ничего. Я много и хорошо работала, 2013 год был удачным для нашей компании и лично для меня. Мы выполнили крупный заказ и строили планы на ближайшее и отдаленное будущее. Оборудовали производственный цех и думали о расширении. Проектировали новые машины и готовились к выставкам в Донецке, Киеве, Москве, Варшаве. Никакого чувства надвигающейся катастрофы не было.

О Майдане я узнала в поезде Луганск-Москва в январе 2014, когда ехала по каким-то делам. На российской таможне в купе, где я ехала одна, зашел пожилой подполковник из Омска. Увидел мой синий паспорт на столе, едва не кинулся на меня с кулаками,

принялся орать про угрозу Ростовской области со стороны «бендер». Помню хорошо, что спросила, какая угроза Ростову может быть от Молдовы, тем более, что Бендеры – это город в непризнанном Приднестровье. Между РФ и Молдовой вся Украина! И вообще, это разны государства! Какая уж тут угроза?! И чуть не получила собственным паспортом в голову. Подполковник рвал и метал, выкрикивая «пиндосы!», «такую великую страну!», «нет никакой Украины и Молдовы, это все территория великой России!», и так далее, далее, далее уходил поезд в русскую зиму, а я вычленяла из его бессвязных воплей крупницы о протестах в Киеве, по его авторитетному мнению, конечно же, антирусских. По возвращении домой, окунулась в работу, ремонт, подготовку к отпуску. Понимала ли, что происходит что-то экстраординарное? Нет. О расстрелах узнала совершенно случайно от кого-то из друзей, помню ощущение свернувшегося времени и уходящий из-под ног асфальт. Дальше воспоминания размазаны как масло по куску хлеба – трудно собрать в кучу, чтобы почувствовать его вкус.

Вот мы стоим с подругой во дворе старой типографии после урока английского. Зима уже кончилась, лужи еще затянуты льдом, и грязный снег портит настроение, но мы уже сняли пуховики и отчаянно мерзнем в пальто. Почему-то не горят фонари, только один над входом, прямо над нами. Мы стоим в это белом луче, надеясь, что скоро муж подруги заберет нас на своей уютной и теплой машине, а пока отчаянно стучим зубами и вглядываемся в темноту. Глаза привыкают, и мы уже различаем несколько стареньких автобусов, похожих на те, что возят шахтеров на работу. Вот только что делать шахтерским автобусам

возле типографии в десять вечера... Когда появились первые пассажиры, мы уже настолько свыклись с темнотой, что смогли разглядеть отсутствие номеров на старых колымагах. Пассажиры тоже выглядели странно – молодые, в одинаковых черных спортивных костюмах, на некоторых балаклавы и вязаные черные шапки на залом, и у всех в руках длинные металлические пруты. Они медленно шли к трем автобусам, помахивая этими прутами, и глядя на нас. Нас нельзя было не увидеть, мы были единственным ярким пятном в совершенно темном дворе. Поняли ли мы тогда, что вокруг происходит что-то не то, и надо бежать? Нет... мы были глупы и беспечны, мы просто до полусмерти испугались толпы молодчиков с арматурой, но связать ее с происходящим в городе ума у нас не хватило. Хорошо, что муж подруги сгреб нас в охапку и увез из того страшного двора в наши такие родные и безопасные дома. Это было в самом начале марта. Катастрофа не ощущалась. О начале войны написано тонны статей, есть тысячи фотографий и видео. Для тех, кто знает, что такое это такое – находиться под артобстрелом и, лежа на полу, орать какие-то слова придуманной только что молитвы, рассказывать об этом не надо. Для тех, кто не знает, рассказывать бессмысленно. Передать совершенно животное состояние, в которое ты впадаешь, когда страх сжимает тебе горло, желудок, берет в стальной обруч голову невозможно. Нельзя передать словами ощущение нечеловеческого облегчения, когда залпы и взрывы стихают, и ты встаешь и проверяешь, оба ли уха слышат, можешь ли говорить, целы ли стены твоего дома. И понимаешь, что сегодня

тебе повезло и прилетело в соседний дом, а не к тебе. Эйфория, которая тут же сменяется горячим, обжигающим нутро стыдом: ведь в том доме тоже люди, они могли пострадать. Но выйти сил нет, колени не гнутся, пальцы не слушаются, завязать шнурки – невыполнимая задача. Да и комендантский час, заметят – пристрелят на месте, или же подвал. И неизвестно, что лучше. И так день за днем ты понемногу теряешь человеческий облик. Самоуважение, гордость, достоинство – все это по капле выпивает из тебя страх. А если прибавить к этому ежедневные битвы за выживание: поиски еды, воды, когда деньги уже полностью закончились, то легко понять, как быстро самый интеллигентный человек превращается в дикое животное. Для меня в выживании нет подвига, это всего лишь вопрос того, как быстро ты перестанешь быть человеком – чем быстрее, тем больше шансов увидеть завтра.

Электричество в оккупированный город подавалось с перебоями весь июль, холодильник давно сторел, ноутбук держался благодаря хорошей батарее. Но второго августа он все же наступил – полный конец света. В адски жарком городе исчезла вода, насосы остановились. Электричества не было нигде: ни в больницах, ни в моргах. Смутно знакомый номер на экране еще работающего телефона:

– Можно я к тебе приеду?

– Конечно. Ты тоже больше не можешь один?

– Мне надо с кем-то поговорить...

– Заходи. Что за вонь от тебя? О бог мой, меня сейчас стошнит!

– Я был в морге. Ну как в морге... мест же не хватает, холодильники же не работают, там они, понимаешь... они просто лежат

на улице. Мне позвонила мать моего друга детства, я единственный, кто не уехал. Кто-то ей сказал, что ее сын, пропавший уже третью неделю как, там. В морге. Вернее – не в морге. На улице. Его, вроде бы, опознали по татухе.

– А ты при чем?

– Понимаешь, мы в детстве дружили очень. Потом, я – в универ, он – в бурсу. Разошлись характерами. Он пропал три недели назад, а мать еле ходит, артрит. Тут ей кто-то сказал, что видели его ТАМ. Возле морга. На улице. Она только мой и нашла номер телефона. Еще городской, не мобильный. Ну, я и поехал.

– Нашел?

– Нет.

– Вот вода в бутылке. Выброси, пожалуйста, свое полотенце в мусор.

– Тебе не жалко?

– Нет. Оно пахнет смертью.

Утро начинается с тщательного туалета: душ, расчесывание, чистка зубов. Вода – драгоценность, ее просто нет. Очень часто, притащившись к колонке, ты обнаруживаешь, что вода в ней уже закончилась и идешь искать следующую. Многие перестали мыться, в адской жаре степного города этих людей слышно за километр, но скоро я понимаю, что мои обонятельные рецепторы привыкли и почти не ловят эту какофонию кошмарных запахов. В канализации воды тоже нет... В оставленных квартирах гниют продукты в брошенных холодильниках. Люди опускаются мгновенно, но никаких эмоций это уже не вызывает.

Часто привозят воду пьяные «ополченцы», выстраиваются километровые очереди измученных, дурнопахнущих людей. Но у этой воды очень явный запах канализации и смерти. Я хожу за четыре километра от дома

к колонке в частном секторе. Соседка одалживает свою тележку на колесах, благодаря ей удается притащить четыре, а то и пять пятилитровок воды. На рынке такие тележки стоят каких-то совершенно нереальных денег, они вместе со свечами, батарейками и дешевыми китайскими приемниками стали самым востребованным товаром.

Однажды мы с соседом, тащась на колонку за водой через соседний квартал, обнаружили там БОЧКУ! Синюю пластиковую бочку с чистой водой, водруженную на прицеп стареньких жигулей. Рядом курил меланхоличного вида мужик - хозяин бочки. Вот именно мужик, это слово ему подходило как никакое другое. От него просто тянуло какой-то крестьянской основательностью, приземленностью и размеренным спокойствием. Воду он продавал. По гривне за литр. Как бы дорого, но если подумать, сколько в тот момент стоил бензин, чтобы заправить генератор, подключенный к насосу, да заправить старенький жигуль, да слить на паре блок постов, то получалось, что мужик этот воду возил бесплатно. Просто за само право ее возить. Мы с соседом радостно взвизгнули и с восторгом отсчитали ему любовно снятые еще в благополучные времена с кредитных карт гривны. Кстати, шестилитровые бутылки он нам считал как пятилитровые, мол, каждый шестой литр – бесплатно. Ходить далеко не надо. Вода и правда чистая, после кипячения никакого осадка, без запаха и лишних вкусов. Но радовались мы недолго. На шестой день мужик не приехал. И вообще больше не приехал, потому как из подъезда хрущевки вышел тощий молодой человек в камуфляже, при гнилых зубах и автомате. И заявил примерно следующее: «На трудовом

народе наживаешься, гнида?» Тот начал оправдываться, рассказывать о ценах на бензин и как сложно проехать через блок посты. Я увидела фонтанчики пыли от автоматных пуль, взметнувшиеся возле ног водовоза. Он нырнул в свой жигуль, а вдогонку ему неслось: «Еще раз увижу – тебе не жить!». Так мы снова возобновили свои ежедневные блуждания в поисках воды. Однажды в том же самом дворе из-за гаражей выскочил щенок. Подросший такой, месяцев шести-семи. Сеттер, но не рыжий, а черно-рыжий – сеттер-гордон, кажется. Дружелюбная животина была привязана к гаражу на длинном поводке. Вокруг миски с водой и остатками еды. Т.е., на улице явно живет. Рядом с гаражом. Брошенный, как многие животные в то лето. Тогда я впервые увидела на улице целые банды породистых домашних котов: персы, британцы, даже лысые. Теряя человеческий облик, бывший человек легко предает тех, кто ему доверился.

Рядом с гаражами курят местные мужики, которых мы встречали у бочки каждый день.

- Можно погладить?

- Да гладьте, он только очень уж активный. Залижет и испачкает.

Так и случилось, я шлепнулась в пыль, а пес уже залез на колени и заурчал, как котенок. И тут один из мужичков кричит: «Арчи, прекрати!» Арчи – так звали мою собаку когда-то... И все. Я понимаю, что к живущим у меня чужим коту и попугаю я получаю этого щенка, потому что после такого я не могу оставить его в этом дворе, привязанным к гаражу. Обнимаю собаку, он лижет мне нос, слезы застилают глаза, но нельзя плакать! Спрашиваю, не знают ли они, чей это щенок. И этот ЧЕЛОВЕК, почесывая затылок, и вдруг произносит: «Да, пожалуй, что уже мой...» И, кряхтя,

отвязывает сияющего пса и ведет домой. Я потом каждый день встречала их. Оба выглядели абсолютно счастливыми.

– Ты вообще помнишь, что я был у тебя вчера? Ночевал.

– Да. Помню. Ты спал в гостиной на диване. А перед этим мы что-то пили, потому что было страшно.

– Почему ты спишь на полу в прихожей?

– Потому что в моей спальне окно. Напротив моей кровати. Если взрывом выбьет стекло, осколки будут все мои. А мне еще надо жить. У меня дела.

– Я был у мамы друга, ну того, которого не нашел. Она спит в ванне.

– У меня душевая кабина. Она стеклянная, ты забыл? Ты отмывал в ней запах трупов

– Да. Просто так странно... Заходишь к женщине домой, а у нее в прихожей – постель...

На первом этаже нашего дома магазин. Обычный такой АТБ. Встречаю директора – молодого парня, явно приехавшего откуда-то с Западной Украины.

– Здравствуйте! Я живу в этом доме, получается – над вами! Вы же директор этого магазина, я не ошиблась?

– Так, доброго дня!

– Понимаете, горсовет опубликовал список бомбоубежищ, и, получается, что наше – это подвал вашего магазина. А мы все живем над вами. Ваш магазин – это первый этаж нашего дома. Если вдруг что-то... ну, вы понимаете... Обстрел там, бомбёжка... Мы же никуда не добежим. Остались в подъезде только я, соседка с неходячей старушкой-матерью, семья инвалидов на втором этаже и девочка Катя на пятом. Вы же откроете дверь убежища? Примете нас? Вы же нас знаете всех, мы живем над вашим магазином!

– Я сподіваюсь, ви жартуєте...

– Почему шучу? Які тут жарти, тут війна!

– То яка то війна! То так. Через два дні

скінчиться!

– Так вы пустите нас в бомбоубежище?

– Звісно ж ні! Там же товар!

Воды нет уже двадцать дней. От постоянного страха в голове нет мыслей. По ночам читаю Ильфа и Петрова и Булгакова. От Булгакова мороз по коже, события столетней давности повторяются слово в слово. Каждый день строго регламентирован: поиски воды, кипячение, поиски еды, попытка что-то приготовить, стирка, снова поход за водой, ужин с соседями, разговоры о «когда же, наши, мальчики, да разнесите вы уже все здесь, мы потом все сами отстроим, лишь бы освободили нас...», долгое и сложное мытье посуды. И все это с перерывами на стрельбу, ГРАД стоит прямо в моем дворе, установку стараются ставить между домами, во дворе школы, чтобы ответка причинила побольше бед. Утром соседка стучит в дверь: «Смотри, что я нашла! Если мы найдем батарейки, мы сможем его включить! Наверное...» В ее руках огромный коричневый полированный ящик, затянутый тканью. Радиоприемник, наверное, шестидесятих годов. И мы смогли! Мы настроили его, уж не помню какую волну, но краткие новости и сводки с фронта на украинском мы слушали дважды в день – в два и в четыре. Когда первый раз услышали украинскую речь – еле сдержались. Хотелось кричать и выть и от счастья, что слышишь родную речь и от боли, что слушаешь ее тайком, украдкой. Так у нас появилась нетвердая, но хоть какая-то связь с реальностью. Ведь в оккупации не было не только света и воды. Не было и информации, и этот голод ощущался тяжелее всего.

– Надень очки.

– Зачем? Терпеть не могу темные очки. Только, когда вода рядом. Когда отпуск. Когда купальник и пляж. Когда мидии из океана тебе на сковородке подают, а ты болтаешь ногами в океане... Зачем мне очки в Луганске?

– Ты прожжешь сейчас взглядом кого-то из них. Твоя ненависть просто сочится, как яд. Только не с языка, а из глаз. Я сам боюсь на тебя смотреть, а уж они это точно почувствуют. Надень очки, прошу тебя.

Раньше в нашем городе было много роз. Их спасли во время коллапса девяностых и не так давно снова высадили на улицах. Желто-розовые, белые и стандартно-красные – они очень украшали наш неприглядный город. Тащусь со своей тележкой с пустыми бутылками вдоль длинной клумбы и думаю: вот как они выживают? Дождя нет уже второй месяц, жара нестерпимая, а они – смотри-ка, цветут и не засыхают. Чуть поодаль от меня бредут еще три женщины с такими же тележками и бутылками. Бредут медленно, плечи подняты до ушей, спины согнуты – квинтэссенция отчаяния. Вдруг вылетает большущий автомобиль с длинной цистерной «Голубой ключ» (торговая марка воды на разлив, популярная до войны, потом отжатая доблестными «ополченцами»). За ней зеленый микроавтобус. Из грузовика легко спрыгнули «ополченцы» в камуфляже, неуклюже размотали шланги и... начали поливать розы. ВОДОЙ! Из зеленого микроавтобуса бойко выпрыгнули модно одетые и явно чисто мытые люди с камерами и мохнатыми микрофонами. Я остановила свой двухколесный транспорт и решила понаблюдать за съемкой. А вот тетки... Увидев, как на землю выливается вода,

ради которой они каждый день срывают себе спины, рвут мышцы, таская тяжести, одна тихо осела на асфальт и начала заваливаться на сторону. Вторая, схватив две тележки, кинулась к воде:

– Мальчики, родненькие, налейте! Мы же месяц без воды! Детки дома, детки... внук-инвалид, помогите! Водички!

Чистенькие телевизионщики удивленно уставились на бьющуюся в истерике тетку, на сидящую на асфальте, на ее подругу, обмахивающую ее не очень чистым платочком и смачивающую ей лицо своей слюной.

– А ну пошли отсюда! Вы что, не видите, съемка идет! Кыш, я сказал! Дуры старые, откуда вы все только повылезали! (я опушу обценную лексику, пожалуй, но, думаю, каждый легко представить, ЧТО звучало в адрес бедных теток).

Дула трех автоматов смотрят на трех рыдающих женщин, каждая из которых годится автоматчикам в матери. Камеры и микрофоны опущены.

– Сыночек, ну прошу тебя... Водички!..

Она падает на колени и ползет в его сторону, молитвенно сложив руки. Один из «ополченцев» бьет по воздуху ногой, показывая, как именно он сейчас придаст ей ускорение, подруга кидается ей на выручку и оттаскивает на исходную позицию. Они подбирают свои бутылки и, согнувшись уже почти пополам и подвывая, медленно бредут прочь. Полив роз возобновляется, камеры включены, сияющая чистотой девушка с мохнатым микрофоном, улыбаясь жемчужными зубами, подбегает к загорелому «герою» в чистом камуфляже, который только что собирался ударить женщину ногой. Камера. Мотор. *Для меня все закончилось 25 августа. Сразу после Дня Независимости, который*

тихонько отметили с соседями гимном нашей страны, повторенным раз пятнадцать, наверное. Соседка из соседнего дома, тихий учитель начальных классов, принесла небольшой желто-голубой флаг, и мы пили и пели. И снова пили и пели о том, что «душу й тіло ми положим за нашу свободу». Две полоски - желтая и голубая - стали символом нашего выбора, выбора хотя бы внутренней, но свободы и непредательства. Утром мы обнялись и попрощались без слез и нытья, и вот вокруг меня невыносимо жаркий автобус, над головой свист снарядов, автоматные очереди. Мы, человек 15, незнакомые друг с другом, сидим, впечатав подбородок в грудь, подняв паспорта над головой. Уже прошли три блок-поста «ополчения», они легко узнаются по нетвердой походке и резиновым тапкам с драными носками. Вонь никто из нас уже не слышит, в нашем жарком южном городе к тому моменту ни капли воды нет уже месяц, а в некоторых районах и больше. Все мы тогда благоухали не ромашками. Но вдруг на очередном блок-посту ноги другие, они обуты в берцы. Стоят твердо. В голове голос водителя: «Не поднимать глаза, главное - на них не смотреть, только в пол, слышите, только в пол смотреть! А паспорт выше, как можно выше!». Я не выдерживаю и медленно ползу взглядом по камуфляжу. И вижу его. Две полоски на рукаве. Желтую и голубую. Два месяца ведь не редела. Ни когда получила в лицо плевков от мерзкого камуфляжника в здании бывшей обл. гос. администрации, никогда получила прикладом по загривку. Ни когда в соседний дом прилетело, ни когда убили человека в очереди за водой. А тут.. наверное, за все два месяца. Помню только, что за мной в рев кинулся весь автобус. Стояла на коленях, обняв его ноги, а он гладил меня по голове, приговаривая: «Ну досить, досить, все буде добре. Живі, і слава богу». Попыталась встать, держась за его руку, и целовала его шеврон. Как не оторвала, не знаю.

И сейчас в чужом городе и в чужом доме над моим рабочим столом у меня маленький флаг моей страны. Для меня этот флаг - это и есть моя свобода, выраженная в цвете и форме. Мой выбор. Моя страна.

Слава Україні!

Рецепти *української* кухні

Горіховий соус: ідеально смакує до м'яса, овочів і риби

Інгредієнти:

горіхи волоські - 200гр;
часник - 1-2 зубчики;
сіль - за смаком;
коріандр (мелений) - 1/2 ч. л.;
петрушка - 2-3 гілочки;
оцет винний - 1 ч. л.;
вода (тепла) - за смаком.

Приготування:

Подрібнюємо ядра горіхів зручним для себе методом, використовуючи будь-який потужний кухонний гаджет. Додаємо до мелених горіхів пропущений через прес часник. У гілочок петрушки обриваємо листя і дрібно рубаємо їх. Додаємо до решти інгредієнтів горіхового соусу.

Наливаємо в ємність оцет і приправляємо сіллю. Розмішуємо і підливаємо воду. Знову перемішуємо горіхову масу, за потреби підливаючи воду, щоб домогтися потрібної густоти соусу. В

кінці додаємо в миску мелений коріандр. Ретельно перетираємо масу, горіховий соус подаємо до столу. Хай смакує!

ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО
ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ
УКРАЇНИ

Не рубай

а посади!

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

МІСТ MEEST

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginestudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

